

สำนักพิมพ์
นางดรีม

กตกา หัวใจ

สถาพรบุ๊คส์

น้ำเพชร
ROMANCE

บทนำ

‘ใครบอกแกว่ากฎกติกามีไว้ให้ทำตามอย่างเดียว’

คำบอกนั้นยังคงดังก้องอยู่ในหัว หญิงสาวรู้ว่าปกติตัวเองไม่ใช่คนขี้ขลาดง่าย ๆ และไม่เคยปรารถนาจะเข้าไปพัวพันกับความวุ่นวายนานัปการ แต่ก็เหมือนว่าจะไม่ใช่ในยามนี้... ช่วงเวลาที่คำว่าอิสรภาพมีชัยเหนือทุกสิ่ง

ถ้าเป็นอย่างที่เพื่อนว่าจริงๆ ละก็ คงยังไม่สายเกินไปที่จะทดสอบคำบอกนั้นสักครั้ง...

นี่เป็นความคิดสุดท้ายที่จำได้รางเลือนสำหรับคำคืนนี้ เพราะหลังจากริมฝีปากสัมผัสกับไออุ่นที่ทาบทับลงมาแผ่วเบา ทั้งหอมและหวาน หัวสมองที่หนักอึ้งมานานก็ขาวโพลนว่างเปล่า หรือไม่... ก็ไม่อยากจะรับรู้อะไรอีกต่อไป ยิ่งสัมผัสนั้นทวีความหนักหน่วง เปลี่ยนความละมุนเป็นแรงเร้า เร้าร้อน หญิงสาวก็ยิ่งรู้สึกเหมือนกำลังจะหลอมละลาย ความใกล้ชิด กลิ่นน้ำหอมเชือกชีในแบบผู้ชายจางๆ จากร่างกายที่บิดเบียดแนบชิดเหมือนจะยิ่งเร่งอุณหภูมิในห้องให้สูงขึ้น

อากาศเย็นจ๋าจากเครื่องปรับอากาศไม่มีผลใดๆ กับผิวหนังที่เปลือยเปล่า สัมผัสจากริมฝีปากที่เลื่อนต่ำลงมาทำให้รู้สึกร้อนได้อย่างประหลาด หญิงสาวนอนตัวเกร็ง หลับตาปี เหมือนจะจมหายลงไปในความนุ่มของฟูก อธิบายไม่ถูกเช่นกันว่าตั้งแต่ลืมตาดูโลกจนอายุยี่สิบห้าปี

...กับผู้ชายคนแรกมันรู้สึกรึ่อย่างไร

จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอกับเขา รู้จักกันตอนไหน อาจจะเมื่อครู่หรือ
เปล่านั้น...คิดไม่ออก สมองหยุดทำงานไปชั่วขณะ จะเพราะผลจากการ
ถูกจูบเมื่อครู่ หรือเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ก็ตอบไม่ได้ ดวงตาที่ปิด
แน่นปรือขึ้นซ้ำๆ มองแต่ไฟที่ปิดสนิทบนเพดาน แม่ริมฝีปากบวมเ่อ
แสงจากภายนอกที่สาดส่อง แม่ไม่ซัด แต่ก็ทำให้พอมองออกว่าแก้มยู่ๆ
สองข้างกำลังแดงจัด ไม่อยากมองด้วยซ้ำว่าร่างกายนี้กำลังถูกทำอะไร
ไม่อยาก...และไม่กล้า

อาจจะผิดก็ได้...สติที่แทบจะไม่เหลือค้ำน

ไม่ละ...มันผิด หญิงสาวบอกกับตัวเอง และรู้ว่าเธอควรรีบๆ หยุด
มันเสีย ไล่เขาออกจากห้องไปไกลๆ แต่มันก็เป็นเพียงความคิดชั่ววูบ
เพราะพอความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยเจอเจอแะแะเวียนเข้ามา ลำนึก
ผิดชอบชั่วดีก็ถูกจับใส่กรงขังไว้อย่างแน่นหนา จากนั้นหนึ่ง หญิงสาว
เริ่มขยับตัว มันแปลก เหมือนร่างกายไม่ใช่ของตัวเองจนต้องบิดตัวไปมา
หอบหายใจแรงๆ และหัวใจเต้นถี่กระชั้นจนน่ากลัว

ดวงตาทวนซึ่งจ้องมองใบหน้าที่อยู่ใกล้เพียงฝ่ามือกันนิ่งๆ ใน
ความมึนงงบวรสสัมผัสที่วาบวามยังทำให้สติกระเจิดกระเจิง และเธอ
บอกอะไรไม่ได้มาก รู้แค่ว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดี ไม่...ดีมากคนหนึ่ง
เลยละ

เขายกมือขึ้นสัมผัสแก้มเธอแผ่วเบา ดึงมือที่จิกผ้าปูที่นอนอยู่มา
โอบรอบลำคอ และทาบทับแผ่นอกกว้างแข็งแกร่งลงมาซ้ำๆ พร้อมกับ
มอบจูมพิตแสนวิเศษลงบนริมฝีปากอย่างแผ่วเบาอีกครั้ง ยิ่งได้ประสาน
สายตากับเขา นัยน์ตาคมกล้านั้นสะท้อนแสงวาววับและฉายแววเรียกร้อง
ทำให้เธอตกสู่ภวังค์และเขางกตแห่งเสนหาได้อย่างไม่อยากเย็น

ปลายนิ้วยาวที่ไล่ลากอย่างไม่อยู่สุขทำให้หายใจไม่ทั่วท้อง เธอไม่มี
เวลามากสำหรับการเตรียมตัว เมื่อบทเพลงรักเริ่มต้นขึ้น ทุกอย่างก็ถูก

ดูครึ่งลงไปในวันอันยาวนาน ต่อจากนี้ที่ต้องทำคงเป็นการปล่อยตัว
ปล่อยใจให้ขึ้นไปตามสัจจะตามพื้นฐานของมนุษย์ครึ่งแล้วครึ่งเล่า...
ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ยาวนานเกินกว่าจะคาดคะเนจุดสิ้นสุด ทุกอย่างราวกับ
ความฝันที่เธอปรารถนาจะดื่มด่ำ เต็มตื่นกับช่วงเวลาดังมนตร์ขลังอย่าง
ไม่รู้เมื่อ ก่อนจะดำดิ่งสู่ห้วงนิราอันแสนสุขเมื่อต่างรู้สึกอึดอัด

ในห้องกลับมาสงบเงียบอีกครั้งยามทุกสิ่งหลับไหล ทุกอย่างนิ่ง
สนิทราวกับถูกหยุดเวลาไว้...ยกเว้นความจริงที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้
แต่กลับซุกซน วิ่งเล่นไปรอบๆ เหมือนกำลังรอคอย รอเวลา...ที่จะได้
แสดงตัวออกมาเท่านั้น

ตัวอย่าง

แสงแดดที่ส่องเข้ามาตามรอยแยกของม่านกระทบเปลือกตาผู้ที่

นิทราอยู่อย่างน่านำคาญ

หญิงสาวคิดแล้วก็ขมวดคิ้ว พอขยับตัวก็รู้สึกถึงน้ำหนักที่กดทับ
อยู่ที่ช่วงเอว คงเป็นหมอนข้างลายจระเข้ใบเดิมที่ไม่เคยอยู่ในอ้อมกอด
เลยสักครั้งยามตื่นขึ้นมา คนที่ยังไม่ยอมลืมตาเอื้อมมือไปปิดม่านออก
ก่อนจะพลิกตัวหันหลังให้แสงยามเช้าที่เป็นอุปสรรคต่อความอยากตื่น
สายเสมอ

เหมือนว่าผ้าห่มจะอุ่นกว่าปกติเลยทำให้อยากนอนต่อมากกว่า
ทุกวัน เธออมยิ้มเล็กน้อยขณะซุกตัวเข้าหาผ้าห่มนั้น และเผลอคิดถึงขนม
อร่อยๆ เมืองแสนสนุก หรือเจ้าชายที่เฝ้าคอย แต่ก็ดูท่าจะสุขใจได้ไม่นาน
เพราะอะไรหน้ๆ กดลงมานบนเอวอีกจนได้ หญิงสาวทำเสียงจี้จ๊กจี้ใน
ลำคอและปิดม่านออกอีกครั้ง แต่ครู่เดียวมันก็กลับมาที่เดิม

จะเข้มีชีวิตขึ้นมาหรือยัง...คนที่เริ่มหุดหงิดปรือตาขึ้นอย่าง
ยากลำบาก กะจะลุกขึ้นแล้วผลัดมันไปไกลๆ วันนี้มีประชุมตั้งบ่ายโมง
อย่าได้บังอาจมารบกวนเธอเป็นอันขาด หญิงสาวตั้งใจแบบนั้น แม้จะรู้สึก
ปวดหัวตื้อๆ และเมื่อขยับไปทั้งตัวก็ยังแข็งใจทรงตัวขึ้นมา มือเรียวยาว
ยกขึ้นขยี้ตา และพยายามเลื่อนคอนแทกต์เลนส์ที่ลื่นถอดให้กลับเข้าที่
ที่ว่าพอเริ่มมองเห็นภาพตรงหน้าชัด ดวงตาที่หริ่แสบก็เบิกกว้าง ลืมอาการ

งุนงงและความไม่ปกติทั้งหลายไปในทันใด

ใครนะ!!

นั่นคือสิ่งแรกที่คิดได้ และมีคำถามอื่นตามมามากมาย คงไม่มีอะไรน่าตกใจเท่ากับการที่ผู้ชายคนนี้น่าอนบนเตียงของเธอในสภาพที่... เปลือย ใช่ว่า...คนคิดกลืนน้ำลาย บนร่างที่นอนคว่ำหน้าอยู่ด้วยกันนี้ นอกจากผ้าห่มที่ปิดเอาไว้ได้อย่างมิดชิดแล้ว ไม่มีอะไรติดตัวเขาอีกเลย ไม่ใช่แค่เพียงเขาหรอก พอหันมองตัวเอง ใบหน้าที่ขาวอยู่แล้วก็ซีดเผือด เสื้อผ้าของเธอหายไปไหน!!

หญิงสาวยกมือขึ้นกุมหัวที่ปวดจี๊ด หลับตาแน่น ริมฝีปากที่เมื่อครู่เม้มจนเป็นเส้นตรงพึมพำประโยคเดิมซ้ำไปซ้ำมา ไม่อยากจะคิดอะไร นอกจากบอกตัวเองให้รีบๆ ตื่นเสียที

“ฉันกำลังฝันไป ฉันกำลังฝันไป ฉันกำลังฝันไป!”

คนที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง กอดตัวลง ภรรยาให้ลืมนตาขึ้นมาแล้วทุกอย่างตรงหน้าหายไป ให้ตรงที่เขานอนเปลี่ยนเป็นหมอนข้างใบเก่งที่เธอทอดมานับสิบปี จนมันเปลี่ยนจากทรงกลมเป็นทรงแบน หญิงสาวหวังเช่นนั้นแต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร แขนแข็งเกร็งที่ควรจะหายไปก็ตัวมาโอบที่เอว ซ้ำยังลากเธอเข้าไปใกล้ๆ จนตกใจลืมนตาขึ้นมา ได้ยินเสียงพึมพำฟังไม่รู้เรื่องที่ข้างหู แต่ใครจะมีเวลาสนใจ สองมือรวบรวมกำลังผลักเขาออก ก่อนจะลนลานถอยหลังโดยไม่ทันระวังจนพลัดตกลงไปนอนกลิ้งอยู่บนพื้น

“อ๊วยเย่!”

ความไหวยวบยารุนแรงที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับเสียงดังตึงส่งผลให้คนที่กำลังฝันดีลุกพรวด และเต็งตัวไปข้างเตียงเพื่อมองหาต้นตอที่กระชากเขาขึ้นมาจากการพักผ่อน สีหน้าของเขาแข็งง่วงงุน แต่อาการของคนบนพื้นบวกกับแรงดึงผ้าห่มบนเตียงลงไปปิดบังร่างกายทำให้เขาตาสว่าง คิ้วเข้มเลิกขึ้น ชายหนุ่มแปลกหน้าประหลาดใจ ไม่ตื่นตระหนกเหมือน

อีกคนที่พยายามยกแยะก้นลูกขึ้นยืนอย่างลำบาก

หญิงสาวที่พันเรือนกายด้วยผ้าห่มผืนหนาจนมิดชิดแลดูเหมือนก้อนอะไรสักอย่างถอยกรูดไปยืนชิดผนัง นี่เธอยังไม่ตื่นจากฝันหรือยัง ไ้ แต่พอกัดริมฝีปากแรงๆ ก็กลับรู้สึกเจ็บ หรือว่าคนตรงหน้านี้เป็นภาพหลอนจากอาการเมาค้าง

“ตกใจอะไรนักหนา” เขาถามเสียงราบเรียบ รวากับทุกอย่างเป็นเรื่องปกติ นั่นทำให้สิ่งที่หญิงสาวคิดไว้ตกไปโดยปริยาย

ดวงตาคมกล้ำมองตรงมานิ่งๆ แต่เมื่อเห็นคนตรงหน้ายังทำท่าทางผวา เขาก็ยกแขนแข็งแกร่งขึ้นกอดอกและพ่นลมหายใจซ่าๆ

เชื่อกะ...เขาเป็นผู้ชายที่น่ามองมากที่สุดที่เคย นอกจากหน้าตาหล่อเหลาในแบบที่ชั่วชีวิตของเธอคงไม่ได้เจอแล้ว ทุกกิริยาอาการก็ช่างดูดีชวนให้หลงใหลประทับใจ ที่สำคัญ เขามีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ โดยเฉพาะนัยน์ตาสีเข้ม ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเมื่อคืนเธอกับเขาจะ...

‘คิดบ้าอะไรเนี่ยพริ้ม’ หญิงสาวรีบดึงตัวเองออกจากภวังค์ มันไม่ใช่เรื่องน่ายินดีหรือน่าชื่นชมเลยสักนิด นี่มันปัญหาต่างหาก เธอต่อว่าตัวเองอีกหน ต้องคิดหาทางแก้ไขสิ คิด...แล้วพุดออกไป ทว่าก็ทำได้แค่นั้น เพราะเมื่อเจอกับคำพุดตรงไปตรงมาชนิดขวานผ่าซากของเธอ ก็ได้รับประทานอีกรอบ

“ทำอย่างกับผมข่มขืนคุณ”

ฉันสมยอมหรือ!! ดวงตาโล่งๆ เบิกโต พอแฉกผ้าที่ห่อตัวไว้ออกดูก็เห็นว่าไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเหมือนเดิมอยู่ดี มีอาการเจ็บจุดปวดบร่ำที่ท้องน้อย และ...พอเหลือบมองผ้าปูเตียงแล้วก็ต้องรีบหันหน้าหนี ในละครก็มีให้เห็น พวกสาวบริสุทธิ์ที่เสีย...ไม่ๆ...ที่มีสัมพันธ์กับผู้ชายครั้งแรก ไม่มากมาย แต่รอยแดงคล้ำเด่นชัดบนผืนผ้าขาวช่วยยืนยันตอกย้ำ ก็เออเนะลิ...ยังจะสงสัยให้เขาตอกกลับอย่างคนหน้าไม่อายอีก อันที่จริงลองนึกดีๆ เหตุการณ์เมื่อคืนก็ยงวนเวียนในหัวอยู่เลย ไม่ละเอียดย เลื่อนราง

แต่จากสำคัญๆ นี่ไม่ตกหล่นไปเลย โดยเฉพาะผิวหนังของเธอทุกตารางนิ้วเหมือนยังไม่สัมผัสผัสที่...

บ้าไปแล้ว!! หญิงสาวก่นด่าตัวเองแล้วสะบัดหัวแรงๆ นี่เธอกำลังคิดอะไรอยู่ หญิงสาวพยายามสงบสติอารมณ์ แต่พอหันกลับไปมองเขาก็ยิ่งตกใจ เพราะคนที่นั่งอยู่บนเตียงดันลุกขึ้นยืนบิดตัวอย่างเกียจคร้าน ทั้งที่บนร่างกายไม่มีเสื้อผ้าปกปิดเลยสักชิ้น ไม่ได้มีความเขินอายหรือยี่หระต่อสายตาเธอเลย ซ้ำลูกตาของเธอก็ยังไม่รักดี เอาแต่จ้องเรือนกายที่แข็งแกร่ง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่แสดงถึงความเป็นชายและสวยงามท่ามกลางแสงแดดอยู่อย่างไม่ยอมกะพริบตา หรือหันไปสนใจสิ่งอื่นตามที่ตั้งใจ โอ!...มันช่างดีร้ายเหลือเกิน

“คุณจะทำอะไรก่อนหรือให้ผมอาบก่อน” เขาหันมาถามขณะควานหาผ้าขนหนูขึ้นมากำพั้นกายท่อนล่างลวกๆ

ใจกว้าง แต่ผิดเวลาไปหน่อยไหม มากกว่านั้นคือเขารู้ได้ยังไงว่าเธอเก็บข้าวของเครื่องใช้ไว้ที่ไหน

“คุณ...เข้ามาในห้องของฉันได้ยังไง” ในที่สุดเสียงแรกของวันก็เล็ดลอดออกมาได้เสียที เจ้าของคำถามกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อเขาหันกลับมามองเธอตรงๆ ด้วยอาการนิ่งสงบ และมีประกายตาที่ไม่น่าไว้วางใจในดวงตาคมคุ้นั้น

“เป็นผมมากกว่าไหมที่ควรถามแบบนี้ นี่ห้องผมครับคุณผู้หญิง”

ห้องเขา...ห้องของเขา!! คนฟังกรี๊ดร้องในใจ พยายามมองไปรอบๆ เพื่อหาคำยืนยันว่าชายแปลกหน้ากำลังโกหก อันที่จริงห้องในโรงแรมถ้าไม่ใช่ระดับวิไอพีก็ตกแต่งเหมือนกัน ก็นั่นแหละ เธอพยายามมองหาความแตกต่าง แต่ยิ่งทำก็ยิ่งอยากร้องไห้ บนเตียงขนาดคิงไซส์ไม่มีหมอนจะเช้ใบโปรดที่อุตส่าห์แบกขึ้นเครื่องจากกรุงเทพฯ มาทำงานที่นี้ด้วย

“ที่นี่...ห้องของคุณ?” หญิงสาวหยิ่งเชิงอีกครั้ง

“ครับผม”

จบเลย...พริมาแทบเข่าอ่อน อยากดีใจไม่รักดีนี่จริงๆ ทำไมจู่ๆ ถึงพาเธอมาที่ห้องของเธอได้ คิดสิ...คิด หญิงสาวเดินเอาเรื่องกับสมองที่ยังไม่พร้อมใช้งานอย่างเอาเป็นเอาตาย และเธออาจจะได้ยืนข้างอยู่อย่างนี้ทั้งวันแน่ ถ้าเสียงเรียกเข้าแสนคุ้นชินของโทรศัพท์เคลื่อนที่จะไม่ดังขึ้น จนแทบกระโดดตัวลอย เธอรีบลงบันไดมองหากระเป๋าถือใบเล็กของตน มันก็วางรวมๆ ไว้กับกองเสื้อ และอะไรต่อมิอะไรที่หน้าอายุของเธอบนพื้นนั้นละ มือเล็กรีบควานลงไปหาต้นตอของเสียง กดผิดกดถูกจนผลอไปโดนปุ่มลำโพงเข้าจนได้

“แพม แกอยู่ไหน”

เสียงของเพื่อนสนิทผสมกับสรรพเสียงบนท้องถนนสาดเข้าใส่หูเต็มๆ มือไม้ที่พันกันจนแทบกดคำสั่งบนหน้าจอทัชสกรีนไม่ถูก กว่าจะเรียบร้อยได้ก็แทบแย่

“แพม”

“ระ...รู้...รู้แล้วๆ ไม่ต้องตะโกน” พริมาตอบเสียงสั่นกลับไป

“เสียงไม่ค่อยดีเลยนะ แต่ช่างเถอะ นี่แกอยู่ที่ไหน เที่ยงกว่าแล้วนะ”

“เที่ยง...” คิ้วบางขมวดยามถามกลับไป แต่ปลายสายกลับถอนหายใจเสียงดัง

“ดูนาฬิกาสิคะแม่คุณ” โดนประชดเข้าให้

“บายนี่ทีมเรามีนัดรายงานตัวพร้อมหัวหน้านะคะคุณเพื่อน น้อย่าบอกนะยะว่ามัวแต่ไปเถลไถล ระวังร่ำกับทะเลจนลืมงานลืมการ”

คนฟังยิ่งขมวดคิ้วแน่นขึ้น พยายามคิดตาม เธอมีงานรออยู่นะใช้แต่มันก็ต้องบายนี่ใช่หรือ ทำไมเพื่อนถึงบอกว่าเที่ยงกว่า... จับปล้นดวงตากลมโตเบิกกว้าง รีบหันซ้ายแลขวาเพื่อมองหาเครื่องยืนยันเวลา มันไม่ใช่เที่ยงกว่าอย่างที่อีกฝ่ายบอก นี่มันเที่ยงครึ่งกว่าแล้วต่างหาก!

“เที่ยงสี่สิบ!”

พูดได้เพียงเท่านี้ การสนทนาก็ถูกตัดในทันใด ร่างที่ขดตัวเป็นก้อนกลมบนพื้นติดตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ตาย...ตายแน่ๆ พรึมาเอ๊ย! มือเรียวก๊วยของใช้ส่วนตัวทั้งหมดเข้ามาไว้ในอ้อมกอด โดยไม่ลืมกระชับผ้าห่มที่ห่อตัวขณะก้าวเดินอย่างทุลักทุเลดูน่าขำ

พรึมาไม่มีเวลาห่วงภาพลักษณ์ เธอต้องการห้องน้ำเพื่อจัดการตัวเองอย่างเร่งด่วน ร่างเล็กพรวดพราดไปทางมุมหนึ่งของห้องที่เล็งไว้แล้วว่ามันคือเป้าหมาย ก่อนจะพุ่งตัวเข้าไปโดยไม่ได้ออออนุญาตเจ้าของห้องที่ยืนอยู่ไม่ไกล

ความจริงมันก็เสียมารยาทและหยาบคายไปนิด แต่เอาเถอะ เธอไม่มีเวลามากขนาดนั้น อีกอย่างอาการเบี่ยงตัวหลบเปิดทางให้ก็พออนุมานได้ว่าเขายินดี และเห็นดีเห็นงามกับการยืมสถานที่ หญิงสาวคิดพลางรีบจัดการตัวเองทั้งที่ยังไม่หายอาย และอาการร้อนก็เห่อไล่ลามจากใบหน้ากระจ่ายไปทั่วตัว ซึ่งใจอยู่นานทีเดียวกว่าจะเปิดประตูออกไปได้ โชคดีที่ชายหนุ่มแปลกหน้าไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น และเธอก็ไม่บ้าพอที่จะตามหาเขาเพื่อกล่าวขอบคุณหรืออะไรทำนองนั้น หญิงสาวดึงกระโปรงสีขาวพองฟูพืดเข้าขึ้นมากอดไว้ เดินเขยกไปคว่ำของทุกอย่างที่เป็นของตนและรีบออกมาโดยไม่หันกลับไปมอง ด้วยยังไม่พร้อมเผชิญหน้าในเวลานี้

“อยากจะทำตาย!” พรึมาบนขณะยัดผืนซางประตูเอาไว้ หายใจหอบระริวคล้ายเพิ่งวิ่งมาราธอนมาเป็นร้อยๆ เมตร ไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่า จะเกิดเรื่องไม่คาดฝันแบบนี้ขึ้น อยากคิดว่ากำลังฝันไป แต่ทุกอย่างมันชัดเจนโดยเฉพาะความรู้สึกที่เหมือนไม่ยอมเลือนหายไปง่ายๆ

หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึกยาว พยายามตั้งสติเรียบเรียงความคิดลำดับสิ่งที่ต้องทำก่อนหลัง อย่างน้อยก็ต้องรีบกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปให้ทันประชุมงานที่กำลังจะเริ่มในอีกไม่ช้า เรื่องอื่นค่อยว่ากัน

อีกที

คิดพลางขยับตัว ตั้งใจว่าพอสวมรองเท้าเสร็จจะเดินไปที่ลิฟต์เพื่อลงไปยังหลักที่ชั้นล่าง ทว่าพอมองไปรอบๆ ขาทั้งสองข้างก็ชะงัก บรรยากาศรอบตัวดูคุ้นชินเกินไป หญิงสาวขมวดคิ้ว พลางหันกลับมามองประตูห้องที่เพิ่งปิดลงไปอีกครั้ง เลขห้องนี้ก็ชวนให้ตึงตึงในใจพิกล เธอกลืนน้ำลายขณะเลื่อนไปมองประตูห้องที่อยู่ข้างกัน

ถ้าเป็นแค่อาการประสาทหลอนไปเอง ลูกยีนดีจะเอาข้ามมันไ้กับน้ำซุปลั้ฟักเยาะๆ ไปถวาย บนบานศาลกล่าวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ก็ไม่รู้ว่า เป็นเทพองค์ใด พลางล้วงมือลงไปหยิบคีย์การ์ดในกระเป๋าถือซ้าๆ

ขอให้ไม่ใช่ ขอให้ไม่ใช่...พริ้มากลั่นใจเสียบบอร์ดในมือลงในช่องหน้าประตู กลับตบะปี้ อยากรถอนหายใจอย่างโล่งอกทว่าแทบจะต้องร้องไห้โฮออกมาแทน เมื่อได้ยินเสียงปลดล็อก

ยายพริ้ม!! หญิงสาวรีดร้องในใจจนปวดหัวจี๊ดอีกครั้ง นี่มันเรื่องบ้าซัดๆ เธอยกมือขึ้นขยี้หัวยุ่งเหยิงเบาๆ อยากรลงไปในอนโอดครวญกับพื้น...นี่มาถึงขนาดเข้าผิดห้องเนี่ยนะ

ความรู้สึกมากมายประเดประดังถาโถมเข้ามาแข่งกับเวลาที่กำลังจะหมดลง เธอผลักประตูเข้าไปและทิ้งตัวลงบนเตียง ก่อนจะกดหน้าลงหมอน ส่งเสียงพร้อมตีซาไปมาในอากาศเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นทั้งหมด ถ้านี่คือของขวัญต้อนรับอิสรภาพในวัยเบญจเพสที่เคยเฝ้าฝันมาตลอด ก็คงสรุปได้สั้นๆ ว่า...

มันช่างสุดยอดเยี่ยมจริงๆ

‘ทุกคนเคยได้ยินชื่อเกาะไข่มุกกันใช่ไหมฮะ’

เสียงของหัวหน้าตั้งขึ้นขณะประชุมในบ่ายวันหนึ่ง ที่ดูเฉินๆ แล้วก็ไม่น่ามีอะไรแตกต่างไปจากทุกครั้ง จำได้ว่าทุกคนที่เข้าประชุมต่างสงสัยและหันมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ เพราะเกาะที่ว่าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโปรเจกต์ที่ค้างค้างและต้องรีบทำอย่างเร่งด่วนเลยแม้แต่ไ้อย่ สายตาทุกคู่ต่างจึงไปทีร้างใหญ่แน่นขนัดไปด้วยกล้ำเนื้อในชุดรัดรูปสีชมพูหวานแหววเป็นตาเดียว

‘รู้ไหมฮะ ทางพิพิธภัณฑส์สัตว์น้ำที่โน่นเขาติดต่อกับบอส ว่าอยากได้ทีมพือาร์จากเอเจนซีของเราไปช่วยงานโปรโมตสถานที่ เพราะอีกไม่นานเกาะไข่มุกก็จะเปิดตัวเป็นสถานที่ท่องเที่ยวระดับประเทศอีกทีหนึ่ง ทางนั้นเลยอยากใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์’

คนที่เปิดประเด็นให้คาใจในตอนต้นอธิบายต่อช้าๆ ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่ดูว่าเร่งรัดผิดปกติ เพราะการประชุมทุกครั้งที่ผ่านมา โดยเฉพาะเคสจวนเจียนจะปิดงานแข่งกับเวลาแบบนี้ หัวหน้าของพวกเขาเธอไม่มีทางพูดคุยเล่นหัวให้เสียเวลาเด็ดขาด แต่วันนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น หลายคนเริ่มคาดเดาอะไรต่างๆ ได้บ้างแล้ว มีเพียงพริมาที่คิดตามไม่ทัน

‘คิดว่าคงมีคนเริ่มเข้าใจแล้วแน่ๆ เพราะฉะนั้น...’ คนพูดยิ้มกรุ้มกริม ก่อนจะเอ่ยเสียงดังฟังชัด ‘พี่ก็มีความยินดีที่จะบอกว่า บอส

เลือกทีมของพวกเราได้รับผิดชอบโปรเจกต์นี้นะฮะ พี่เลยรีบมาแจ้งทุกคนก่อน ปรบมือให้ตัวเองดังๆ เลยฮะ'

ว่าแล้วก็ลุกขึ้นกรีดมือและตบเป็นจังหวะทำให้ทุกๆ คนทำตามไปด้วย ต่างคนต่างดีใจ แม้แต่คนที่ยังงุนงง พอเห็นคนอื่นยิ้มให้เธอก็เลยต้องยิ้มตาม หญิงสาวไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ว่างานนี้แตกต่างจากโปรเจกต์อื่นยังไง อาจเพราะเธอคือน้องใหม่สำหรับทีมนี้ และยังไม่ว่านช่วงทดลองงานด้วยซ้ำ จะว่าไปเธอก็เคยได้ยินจากเพื่อนสมัยเรียนปริญญาโทพูดถึงเกาะไข่มุกอยู่บ้างว่าหาดสวย น้ำทะเลใส แต่กระนั้นก็ยังไม่ว่านจะทำไม่ต้องดีใจกันนักหนา

'เอาเป็นว่าทุกคนรับทราบแล้วเนอะ' เสียงที่พยายามบีบให้เล็กเอ๋อยสรุป 'ถ้าอย่างนั้นพี่ว่าตอนนี้เรากลับมาตั้งใจสานงานที่ยังค้างกันต่อดีกว่านะฮะ จะได้มีเวลาคุยงานต่อไป แต่รายละเอียดต่างๆ เราจะได้รับเมื่อไปถึงที่นั่นนะฮะ'

'หมายความว่าพวกเราทุกคนจะได้ไปทำงานถึงที่นั่นเลยใช่หัยยะหัวหน้า' เพื่อนสาวใจกล้าถามออกไปทันควัน

'ฉลาด หลักแหลม มากด้วยไหวพริบ สมกับที่เป็นเด็กในทีมพี่' แล้วคำตอบที่ได้รับก็ทำให้แทบทุกคนตื่นเต้นจนพากันเปล่งเสียงแห่งความยินดีออกมา

'บอสถึงให้พี่รีบมาบอกแต่เนิ่นๆ เพราะเราจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับหน้าที่อันยิ่งใหญ่แล้ว แต่ไม่ใช่ใหญ่ธรรมดาอะฮะ ใหญ่และยาวไปสามเดือนเต็มๆ'

หลังคำประกาศอย่างเป็นทางการ เรื่องคาใจทั้งหมดก็ถูกแทนที่ด้วยความกระจำ และตั้งแต่นั้นจนถึงวันเดินทาง ทุกคนในทีมก็เอาแต่พูดถึงความสวยงามอลังการที่ชาตินี้ไม่สมควรพลาดอย่างยิ่งด้วยประการทั้งปวง จนพริมาารู้สึกว่าที่แห่งนั้นดีจริงๆ ยิ่งได้รู้ว่าพวกเธอได้รับเชิญไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ในอุทยาน...อะไรสักอย่าง ที่เป็นหนึ่งใน

สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์โพรโมตเกะแห่งนี้ และมีโอกาสเจอดาราน้ำที่
แสนจะซอตฮิตตลอดเข้า สาย บ่าย คำ ทั้งออฟฟิซก็ยังมีแต่เรื่องของเกะ
ไข่มุก เกะไข่มุก และ...เกะไข่มุก

สำหรับคนอื่นๆ งานนี้ถือเป็นความท้าทายและความก้าวหน้าใน
สนามประลองฝีมือแห่งใหม่ รวมทั้งเรื่องการพักผ่อนขณะทำงานที่หาไม่
ได้ง่ายๆ บวกกับความบ้าบอที่ไม่เข้าใครออกใคร จึงพากันพูดว่างานนี้
มีแต่คุ้มกับคุ้ม แต่สำหรับสาวน้อยที่นั่นๆ จะได้เปิดโลกกว้างครั้งหนึ่ง
งานนี้จึงมีความหมายและความสำคัญมากกว่านั้น พรินมาไม่เคยบอกใคร
และเผื่อการมาถึงของมันอยู่เงียบๆ คนเดียว

แล้วยังไงหรือ...

ความจริงที่เพิ่งเผชิญทำให้สิ่งที่วาดฝันสะดุดตก และถามตัวเอง
เมื่อภาพเหตุการณ์เมื่อเช้านี้กลับเข้ามากระแทกสมองซึ่งกำลังปวดตบๆ
อีกครั้ง ยี่สิบห้าปีที่ใช้ชีวิตมา ในสายตาของใครๆ เธอคือยายจืดชืด สวม
แว่นตาทานาๆ และไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม เธอไม่เคยมีแฟน ไม่เคย
เที่ยวกลางคืนหรือกลับบ้านหลังหกโมงเย็น ชีวิตนี้มีแต่หนังสือเรียน
หนังสือนิยายเพื่อฝัน นอกจากครอบครัวของเธอแล้ว ก็มีเพื่อนสนิทเพียง
ไม่กี่คนและสุนัขอีกหนึ่งตัวเท่านั้น แล้วนี่มันเรื่องอะไร...เธอไม่ได้ตัดสินใจ
มาทำงานถึงตรงจุดเพื่อพบเจอกับเรื่องแบบนี้หรอกนะ...

คิดแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ๆ ไม่เป็นไร...ตอนนี้โซฟาที่โซน
รับรองบริเวณด้านหน้าล็อบบี้เป็นของเธอคนเดียว เนื่องจากยังไม่มีใคร
ในทีมมาถึงเลยสักคนแม้แต่เพื่อนตัวดีที่โทรศัพท์ไปจุดชนวนให้
ตาลีตาเหลือกออกมาจนเกือบหายใจไม่ทัน

สายตาของคนที่เดินผ่านไปมาไม่มีผลใดๆ กับเธอทั้งนั้น พรินมา
แนบหน้ากับฝ่ามือ การมาทันเวลานัดแต่ต้องแลกกับอาการมึนงงและปวด
หัวตบๆ ไม่ยอมหายแบบนี้ไม่คุ้มเลยจริงๆ

อยากอาเจียนชะมัด...โอดครวญในใจแล้วควักยาตามขึ้นมามาดูดมูก

สภาพเธอตอนนี้คงดูเหมือนยายแก่เต็มเซยจริงๆ แต่แล้วความคิดอีกด้าน กลับประท้วงดังลั่น เพราะสาวๆ ผู้แต่งกายเรียบง่ายเป็นสโรณะอีกหลายๆ คนไม่เคยได้สัมผัสแบบเธอ

ไม่ได้แน่ๆ...สะบัดหน้าหนีความจริงจนเวียนหัว พยายามเตือนตัวเองไม่ให้นึกถึงมันอีก จบแล้วพริมา...เข้าใจแล้วว่าอันตรายจากการขาดสติเป็นยังไง รู้ซึ่งเลยจริงๆ ถือเป็นบทเรียนสูงค่าราคาแพงที่ลืมไม่ลง ไปอีกนาน

ผู้หญิงใจแตก!!

คำที่ผุดขึ้นมาคงไม่มีผลมากเท่านี้ หากไม่มีอะไรหนักๆ ฟาดลงมาบนไหล่ แม้จะเบาแต่หญิงสาวกลับลูกรวดอย่างลึ้มตัว จนโง่เงาแทบลืมนึกว่า ทรมาณดีแท้...

“ตกใจโอเวอร์ไปไหมแม่คุณหญิงพริมา”

เจ้าของชื่อกะพริบตาเรียกสติ พอเห็นใบหน้าสวยแบบสาวหมวยดวงตาหยีเล็ก กับรอยยิ้มจริงใจเปิดเผยของเพื่อนสนิทตั้งแต่ประถมอย่าง ลิตา คนที่หวาดผวาก็โล่งอก ถอนหายใจแรงๆ ก่อนจะนั่งลงตามเดิม และปล่อยให้ผู้มาใหม่เดินไปจับจองเก้าอี้ด้านข้าง คนที่อยู่ในบริเวณนั้น เริ่มหันมามองคนทั้งคู่มากขึ้น

ไม่เห็นมีอะไรน่าแปลกใจ ในเมื่อการแต่งตัวอันมีเอกลักษณ์ของ ลิตาออกจะน่าสนใจและน่าดึงดูดไม่น้อย พริมายอมรับความจริงข้อนี้ อย่างไม่มีข้อกังขาใดๆ ดูอย่างวันนี้สิ ผมที่ซอยสั้นประบ้าย้อมสีน้ำตาลทองถูกเซตเป็นทรงทันสมัย เข้ากับรองเท้าสูงปรี๊ดและกระเป๋าสตางค์ที่ดูดีพอรวมกับที่คาดผมนำสมัยประดับด้วยนกพิราบสีขาวสยายปีกแสนโดดเด่นด้วยแล้ว คงไม่มีใครแย่งตำแหน่งเจ้าแม่แฟชั่นประจำแผนกไปจากเธอไม่ได้เลย

ดวงตาภายใต้กรอบแว่นทรงกลมอันโดดเด่นเซยกะพริบปริบๆ ยามมองเพื่อนที่ไม่เคยแคร์สิ่งใดๆ ถ้าเธอจะเอาเยี่ยงอย่างใครสักคน

ลิตาคงเป็นคนแรก หญิงสาวชะงักเมื่ออีกฝ่ายส่งขลุ่ยสีเข้มขนาดเล็กมาตรงหน้า

“เฮ้ย นี่ แก้อาการเมาค้าง”

คำบอกนั้นทำให้คนฟังหรีตา ก่อนจะค่อยๆ ยื่นมือออกไปรับมาอดคิดไม่ได้เลยว่า เป็นเพราะความซ้ำของคันทันหรือไร ทำให้พวกที่ละเมียดลืลลื้อหามาจนกว่าเธอเอาตัวรอดและรู้วิธีแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้

“จ้องอะไร ฉันซื้อมาให้ดื่ม ไม่ได้เอามาให้ดู”

พริมาอดที่จะทำตามเสียไม่ได้ เอาเถอะนะ...ถ้ามันช่วยให้อาการปวดหัวไม่เป็นอุปสรรคต่องาน ไร้อะไรที่ กำลังไหลลงคอก็ถือว่าคุ้มค่าที่จะอดทน

“นึกว่าแกจะมาไม่ทันเสียอีก” ลิตาเอ่ย “ว่าแต่เมื่อคืนแกกลับไปห้องตอนไหน ฉันไม่เห็นรู้เรื่อง”

คนพูดเกือบได้เครื่องดื่มแก้แค้นก็เป็นน้ำล้างหน้าโดยไม่รู้ตัว ดีที่หญิงสาวปิดปากตัวเองได้แน่นพอ แต่ความตลกกับคำถามทำให้ทุกอย่างวุ่นวาย ลนลานกลืนจนสำลักหน้าแดง

“ทำอะไรของแกนะแพม” ถามพลางรีบส่งน้ำและลูบหลังให้เบาๆ

“รสนันฝืดหน่อย แต่ได้ผลดีมากเลยนะแก”

เจ้าหล่อนสารยาย แต่คนที่เสปทั้งคอ ทั้งจุก และตาไม่มีอารมณ์ชื่นชมตาม

“ถ้าไม่ยากดื่มอีก คราวหน้าก็อย่าบริโภคให้มากนัก ฟังก์เล็ทของแกนะ ค็อกเทลก็เหล้าหนึ่งช็อตนะคะ”

ไม่ต้องบอกหรอก คงไม่มีอีกแล้วละ... แต่ก็ได้แค่คิด เพราะอาการโง่แรงๆ จนเจ็บหน้าอกทำให้เธอไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะโต้ตอบ มือเล็กหมุนปิดฝาขวดน้ำ แล้วก็ขมวดคิ้ว เมื่อจู่ๆ เพื่อนที่ทำท่าจะร้ายยาวกลับเงิบเสียง เปลี่ยนเป็นจ้องมองเธอด้วยสายตาจนสนทนั้

“เมื่อเข้าฉันไปเคาะห้องเกมมา ไม่เห็นตอบ นีเพ่งตื่น หรือออกไป

เกลไ้เกลแต่เข้ามามี

หว่าเมื่อไม่ได้รับคำตอบจากเจ้าของรอยยิ้มเจื่อนๆ บนใบหน้าขาวซีดที่แทบไม่มีสีสันใดๆ เจ้าหล่อนกลับยิ่งส่งสายตาคาดคั้น ทำให้อีกฝ่ายยิ่งอึกอักตอบไม่ถูก

ปริมาหันซ้ายหันขวาเมื่อยังนึกหาคำตอบดีๆ ไม่ออก มาช่างซักอะไรเาวันนี้...

“...ก็...ก็ฉันแงก็อยู่ ลูกมาเปิดไม่ไหวหรอก ไม่ได้ไปไหนทั้งนั้นละ” ตอบพลางหลบสายตา ตอนนีคิดออกเพียงเท่านี้จริงๆ

ลิตาเลิกคิ้ว จ้องมองอย่างจับพิรุธ แต่ท้ายที่สุดก็ไม่ได้เอ่ยอะไรครอบครัวของเพื่อนเต็มไปด้วยกรอบและกฎกติกามากมายเมื่อได้ออกมาปลดปล่อยคองอยากเที่ยวเล่นให้เต็มที่ นึกถึงงานเลี้ยงเมื่อคืนแล้วก็อยากหัวเราะ พอหล่อนพูดว่าภูณะเขามีไว้แหก ไม่ใช่เอาแต่ซุกอยู่ในนั้น แม่หนักน้อยในกรงทองก็ทำตาโต จึงอดยู่ไม่ได้ว่าอย่างน้อยก็น่าจะลองเครื่องตี้มินเมาสักครั้งในชีวิต แล้วมันก็ได้ผล ถึงมันจะ...เกินคาดไปหน่อยก็เถอะ และจะว่าไปเมื่อคืนหล่อนเองก็เมามาก สติก็ลดน้อยลงไปด้วย จำไม่ค่อยได้หรอกว่าเพื่อนกลับไปหรือทำอะไรยังง่ตอนไหน

เมื่อหมดเรื่องคาใจลิตาก็หยิบกระจกสีเงินเล่นลวดลายแบบเจ้าหญิงสูงศักดิ์จากกระเป๋้าขึ้นมาตรวจดูใบหน้า สีหน้าบ่งบอกว่าพอใจอย่างมากและจมอยู่กับความมงดงามส่วนตน ทั้งให้คนที่มองอยู่เงียบๆ ต้องหันไปหาหนังสืออ่านเพื่อฆ่าเวลาไปพลางๆ

คงเป็นโชคดีที่โตะด้านข้างมีสิ่งที่มอมหามากพอให้ทำเช่นนั้น แต่เมื่อหยิบมาดูทีละเล่มซ้าๆ จึงพบว่าส่วนใหญ่เป็นนิตยสารเกี่ยวกับระบบนิเวศน์ทางทะเล จำพวกสัตว์ใต้ท้องทะเลแปลกๆ ที่นักวิชาการต่างประเทศให้ความสนใจและศึกษาอย่างจริงจัง จนกลายเป็นหัวข้อเด่นในแต่ละฉบับ ปริมาชมวดคิ้ว กระนั้นก็ได้แปลกใจอะไร ก็ที่นั่นมันพิพิธภณส์สัตว์น้ำ พวกเธอมีพันธะหน้าที่ผูกพันกับที่นี้ถึงสามเดือน

“แค่สามเดือนละนะ” พิมพาแล้วก็เหม่อมองไปยังโคมไฟระย้าที่ส่องสว่างอยู่เหนือรูปปั้นโลมาตัวโตถึงสามตัว ซึ่งกำลังแหวกว่ายอยู่บนฟองคลื่นตรงกลางโถงด้านหน้าของอาคารสูงถึงสามสิบชั้น รองรับด้วยเสาทรงกลมสแตนเลสไอโอนิก ประดับประดาด้วยแจกันดอกไม้โทนสีฟ้าขาว อันเป็นเอกลักษณ์ แต่ถ้าจะให้พูดกันตรงๆ ดุยยังในที่นี้ก็ไม่ค่อยเหมือนกับพิพิธภัณฑที่เธอเคยไปสักเท่าไร ถ้าบอกว่าเป็นโรงแรมหรูระดับห้าดาว หกดาวยังน่าจะเสียกว่า

เคาะนิ้วเป็นจังหวะบนตักซ้ำๆ แต่ก็นั่นละ การตกแต่งและสถาปัตยกรรมไม่มีผลอะไรต่องานของเธอ หญิงสาวถอนหายใจ แล้วก็เหมือนว่าปากจะไปไวกว่าความคิด พอรู้สึกตัว...เธอก็ถามเรื่องไม่เข้าทำออกไปจนได้

“แกว่าฉันเป็นคนยังไง”

หญิงสาวรีบปิดปากตัวเองแทบไม่ทันหลังจากพูดออกไป กลืนน้ำลายอีกใหญ่ อยากต่อว่าตัวเอง และแอบหวังว่าเพื่อนคงไม่ได้ยิน แต่ไม่หรอก...แค่อาการงยหน้าพร้อมกับการเลิกคิ้ว เธอก็รู้แล้วว่าสิ่งที่เธอหวังฟังคืนนี้ไม่ใช่การทำ

“อะไรนะ”

พริมาอยากจะทำเสียง แต่ลืตาต้องการถามย้ำ มากกว่าจะได้ยินไม่ชัดเพราะเสียงพูดค่อยอ้ออิงจากทางฝั่งจัดแสดง

“...ก็...แกว่าฉันเป็นคนยังไงหลิว”

“ถามทำไม แกเป็นอะไรหรือเปล่า” คิ้วที่บรรจบวาดด้วยความตั้งใจ ขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

“เถอะน่า บอกมาเถอะ” อาการจะยั้งจะยอของเพื่อนทำให้หล่อนเงิบไปพักหนึ่ง มองโน่นมองนี่ก่อนจะกลับมาจ้องตาใสๆ ที่ฉายแววความคาดหวังและรอคอย ซึ่งเจ้าตัวก็ยังมองไม่ออกว่าเพื่อนต้องการอะไร

“แกหรือ ก็คง...เป็นพวกซุ่มซ่าม ไม่ระมัดระวังในทุกๆ เรื่อง

คิดมาก เหมือนเด็กไม่รู้จักรักโต อ่อนต่อโลก คิดเองเออเอง แล้วก็...”

“พอเลย!” คนถูกวิจารณ์ยกมือขึ้นห้าม ข้อเสียทั้งนั้นเลยนี่หว่า... ฟังแล้วยิ่งขมวดคิ้ว แต่ยังไม่ทันได้บอกออกไปลิตาก็ชิงพูดขึ้นเสียก่อน

“น่าๆ ข้อดีแกก็มี แกน่าจะป็นพวกมีน้ำใจเกินเหตุ โลกสวย บ้า หัวเราะ บ้าพลัง มีความสุขง่ายกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ร่าเริงได้ตลอดเวลา จนน่าอิจฉา ที่สำคัญนะ...” หล่อนโน้มตัวเข้ามาใกล้ๆ

“แก้มกับหน้าอกแกน่าจะถือเป็นข้อดีที่กินขาดเลยขอบอก” ไม่บอกเปล่า คนพูดก็มองสิ่งที่ถูกเอ่ยอ้างภายใต้เสื้อเซ็กซี่แขนงุดสีฟ้าสดใสทับด้วยเสื้อคลุมสีดำอย่างมิดชิดด้วยท่าทางเสียดาย ก่อนจะยกมือขึ้นขยี้แก้มย้อยๆ อย่างเอ็นดู

ให้มันน้อยๆ หน่อยๆ พูดตรงๆ มันก็ยังไม่ใช่ข้อดีที่พึงปรารถนา และอยากได้อื่นจริงไหม ปริมาทอดอก แก้มของเธอเป็นจุดสนใจของใครหลายๆ คนตั้งแต่เด็กๆ แล้ว โดยเฉพาะพวกผู้ใหญ่ ที่เห็นที่ไรต้องเข้ามาจับ มาหยิก มาบิดจนมันเจ็บจี๊ด โตขึ้นมาหน่อยก็เหมือนจะดีขึ้นแต่ไม่หรอก เพราะจุดสนใจมันเปลี่ยนไปที่อื่นแทน หญิงสาวพ่นลมออกทางปาก ถ้าแบ่งขนาดหน้าอกอันล้นเหลือไปต่อความสูงได้บ้าง อะไรๆ ก็คงจะดีกว่านี้

“นี่แกจริงจังขนาดต้องมานั่งเครียดเลยหรือ” คนเป็นเพื่อนเล็กคิ้วทำท่าสงสัย

“ไม่มากหรอก แค่อยากรู้อะไรบางอย่างเท่านั้น” ปริมาบอกพลางห่อไหล่ ดันแว่น ก่อนจะตอบด้วยเสียงอู้อี้ในลำคอ

“แค่...อยากรู้ว่าฉันเหมือนผู้หญิงใจแตกไหม”

พลันเสียงหัวเราะสดใสที่ดังกว่าปกติก็ทิ่มแทงเข้ามาในหูจนต้องหันมองแล้วทำหน้ามึน ข้าอะไร นี่เธอจริงจังนะ

“เชื่อแล้วว่าแกยังเมาค้างอยู่” ลิตากุมหน้าท้องด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างยกขึ้นปาดน้ำตา

“ถ้าอย่างแกเรียกว่าใจแตก พวกที่ชอบท่องราตรีก็คงต้องวิ่งวนหา ค่านิยามให้ตัวเองกันใหม่แล้วมั้ง แสงก็ครึ่งเดียวนะแก ไม่ใช่ไปก่อคดี อุกฉกรรจ์ ทำหน้าให้มันดีๆ หน่อย จันเทียบว่อย่างว่าแกยังไม่เห็นทำท่า จะเป็นจะตายขนาดนี้”

ว่าพลางจิ้มหน้าผากเพื่อน แต่จู่ๆ กลับชะงักแล้วจ้องอีกฝ่ายเขม็ง ก่อนจะเอื้อมมือมา...ตะปบแก้มขาวๆ ยุ้ยๆ เอาไว้ทั้งสองข้าง จีบหน้า เพื่อนหันซ้ายหันขวา เงยขึ้นลงอย่างไม่ส่งสารคนที่กำลังมีนงเอาเสียเลย แถมยังดึงแว่นกรอบหนาเข้าออกหลายครั้ง และแหวกผมหน้าม้าออกราวกับกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง

“แกไปทำอะไรมาแพม” คำถามถึงประหลาดใจทำให้คนฟังเลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“ฉัน...ทำอะไร?” พริมาเบี่ยงหน้าหลบ ยังคิดไม่ออกว่าเพื่อน ต้องการคำตอบแบบไหน

“ฉันว่าแกมีอะไรแปลกไปนะ”

“ฉัน?”

“ใช่” ลิตาเน้นเสียง สายตาที่จ้องเขม็งช่างสร้างความอึดอัดให้คน ถูกมองได้มากมายเหลือเกิน

พริมากลืนน้ำลาย ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ค่อยๆ เขยิบหนี อย่างแนบเนียน และคงไปได้ไกลกว่านี้หากไม่ถูกเพื่อนตะปบไหล่ จนสะดุ้งโหยง

“โอ๊ะๆ นี่แกแต่งหน้าหรือ” ลิตาอุทานด้วยความดีใจระคนแปลกใจ แตกต่างจากอีกฝ่ายลิบลับ

หญิงสาวขมวดคิ้ว เธอเนียนะ...แค่รีดตาก็ทำไม่เป็นเลย แยกไม่ออกด้วยว่าแป้งผสมรองพื้น ไม่ผสม หรือพวกบีบีครีมห้อยท้ายด้วยคำว่าเกาหลีนี่...มันต่างกันยังไง “เปล่านี้” พริมาปฏิเสธพร้อมกะพริบตาปริบๆ

“แต่มีอะไรแปลกไปจริงๆ นะ” ลิตาทำท่าครุ่นคิดจริงจัง “หรือว่าเมื่อคืนแกลไปทำอะไรมา”

ทำไมวกมาเข้าเรื่องนี้อีกจนได้... คนมีชนักติดหลังเกร็งตัวจนเกือบเป็นตะคริว พลังคิดว่าเจียบเอาไว้เป็นดีที่สุด จึงส่ายหน้าไปมาแรงๆ จนมีเหงื่อมากกว่าเดิม

“นี่ย่าบอกนะว่าเหล่าช่วยขับให้ฮอริโมนสาวของแกทำงาน” เพื่อนชี้หน้าพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ นัยน์ตาทรงรีมีประกายซุกซน

แล้วเสียงหัวเราะร่าเริงจากคนช่างวิเคราะหก็ดังขึ้น แต่นอกจากพริมาจะไม่ได้สนุกไปด้วยแล้ว เธอยังกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก มาช่างสังเกตอะไรวันนั้น...เมื่อสบตาเพื่อนเธอก็รีบหัวเราะกลบเกลื่อน คงไม่ใช่เพราะเหล่าหลายข้อดที่กระดกเข้าไปหรือที่ทำให้เปลี่ยนไป เธอเคยอ่านเจอในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นบ่อยๆ ว่าหลังจากมีเพศสัมพันธ์กัน...ผู้หญิงจะสวยขึ้น

บ้า!! พริมาคิดพร้อมกับแบมือไปมาในอากาศเมื่อภาพอันเร้าร้อนชนิดเนื้อแนบเนื้อระหว่างเธอกับชายหนุ่มปริศนาโผล่พรวดเข้ามาในความทรงจำ

“เป็นบ้าอะไร”

“เปล่า” หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมกับหัวเราะแกล่แกล้อ ก่อนจะลุกขึ้นยืน คว่ำกระป๋องน้ำตาลไปโตที่...คงตกยุคมาหลายปีแล้วขึ้นมารถื้อไว้ และรีบเปลี่ยนเรื่อง

“จันว่า...เราไปขอคุณเจ้าหน้าที่เข้าไปนั่งรอที่ห้องประชุมกันดีกว่า จันอยากเห็นห้องทำงานด้วย” เธอพูดด้วยท่าทางซิงซัง แล้วรีบก้าวยาวๆ เพื่อหนีจากสถานการณ์ล่อแหลม

ลึ้กๆ แล้วก็ยอมรับว่าเป็นการหนีปัญหา แต่จะให้ทำยังไงได้ เพราะปัญหาของเธอมิแต่พระเจ้าเท่านั้นที่แก้ไขได้ เพราะฉะนั้นสิ่งเดียวที่ทำได้ตอนนี้คือลืมนะ มันไปเสีย ทางออกที่ดีที่สุดคืออย่าไปเข้าใจอะไรก็ตาม

ที่จะย่ำเตือนให้นึกถึง

“มันรู้สึกแย่นขนาดนั้นเลยหรือ การดึงตัวเองออกมาจนกรอบนะ”

คนถูกถามชะงักงัน เมื่อจู่ๆ คนที่ไม่ยอมเดินตามก็โพล่งคำถามจิตใจดำออกมา

คำถามนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไร แต่ก็พูดไม่ออกทุกครั้งที่ได้ยิน คนคิดมากพยายามตั้งสติ นึกถึงพ่อแม่แก้วแม่แก้วเอาไว้ และหวังว่าเพื่อนจะไม่ชุดคุ้ยอะไรมาไปกว่านี้ ปริมาณมือขึ้นทาบอก ผ่อนลมหายใจ และหันกลับไปเผชิญหน้าคู่สนทนา ที่ทำหน้าที่จริงจั่งเคร่งเครียดจนเริ่มใจคอไม่ดี

ลิตาก้าวเข้าไปยืนใกล้ๆ เท้าเธอพร้อมกับจ้องใบหน้าบ่นยากของเพื่อนนิ่งๆ ชั่วครูแต่เหมือนเนิ่นนานสำหรับคนที่หายใจไม่ทั่วท้อง และ... ในที่สุด แก้มของเธอก็ถูกขยี้ด้วยความมั่นใจอีกจนได้

“เอาล่ะ ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันไม่พูด แก่ไม่พูด ที่บ้านไม่รู้หรอก แต่ถึงจะรู้ก็ไม่เห็นเป็นไร ประสบการณ์ทุกอย่างมันต้องมีครั้งแรก เชื่อฉันสิ แค่นี้ก็อกเทลแล้วมาปลิ้น ไม่ได้ทำตัวเหลวแหลกกว่านี้เนี่ย อย่างน้อยก็ไม่มีปาร์ตี้มั่วเซ็กซ์ เสพยา หรืออะไรทำนองนั้น ถ้าแกต้องป้องกันตัวเองไปอย่าง” พูดจบก็หัวเราะร่า และเดินไปติดต่อธุระที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

แกไม่เคยมาแล้วตื่นมาเจอตัวเองนอนกับผู้ชายแปลกหน้าก็พูดได้สิ... ได้ตอบในใจขณะทำท่าหงอยๆ แล้วก็หงุดหงิดตัวเองขึ้นมาอีก ง่วง กังวลง หัวก็ปวด แถมเมื่อยขาไปทั้งตัว ยังจะมัวกังวลเรื่องเดิมๆ อยู่อีก เต็มใจจำขึ้นใจกันพอดี ปริมาทำฮึดฮัด แต่พอนึกถึงสรรพคุณความเหลวแหลกที่เพื่อนสาธยายมาทั้งหมดนั้น เธอทำมาหมดแล้ว ยกเว้นเรื่องเสพยา แต่นอกนั้น...

ปริมาทำเสียงครางประหลาดในลำคอขณะถอนหายใจ ยังไม่รู้จะจัดการกับเรื่องที่เกิดขึ้นยังไง เพื่อนก็ตอกย้ำเรื่องที่บ้านขึ้นมาอีก แค่นี้ก็ถึง

ก็ขาดจนอยากจะหายวับไปจากตรงนี้เลยถ้าทำได้ จะปกปิดก็ได้อยู่
 หรอก แต่ด้วยความที่โกหกไม่เก่ง ไม่แนบเนียน และไม่มีพรสวรรค์
 ในด้านนี้เลย จึงไม่มั่นใจสักนิดว่าจะปิดปากได้นานแค่ไหน และรับรอง...
 ถ้าความแตก จะไม่ใช่แค่ระเบิดลงหรอก เลวร้ายกว่าโลกแตกเธอก็เชื่อ
 วามันเป็นไปได้

ที่จริงถ้าจะคิดแบบสาวสมัยใหม่ ความสัมพันธ์แบบ One Night
 Stand แค่นี้เดียวจบๆ ไป มองแบบนี้มันก็คงสิ้นเรื่องสิ้นราว แต่เธอ
 ทำไม่ได้ ปลงไม่ได้ และจบไม่ลงเสียที ดินะที่บริษัทใจกว้างยอมให้
 พนักงานพักคนละห้อง ถ้าอยู่ห้องเดียวกับลิตามีหวังเธอตายแน่ๆ คิด
 พลาถอนหายใจ แล้วนี่ยังมีอะไรอีก อิกนะ อ้อใช่...ห้องปอง นี่ถ้าเกิด
 เธอห้องขึ้นมานะ หี พันธงเลยว่าจะต้องมี... ปริมาซงักก เตียนะ...เมื่อ
 ครูเธอคิดว่าอะไรนะ ห้อง...ใช่ห้อง ห้องปอง ก็วางขมวดเข้าหากัน ห้อง
 ปอง...ห้อง...ปอง...ห้อง!!

“ไม่จริงนา!” จู๋ๆ คนที่ปิดปากแน่นสนิทก็โวยวายเสียงดังขึ้นมา
 “อะไรไม่จริงของแก” คนที่ยืนอยู่ไม่ไกลสะดุ้งและอดถามไม่ได้ เพราะ
 ไม่เข้าใจอาการลุกลี้ลูลนของเพื่อน

ไม่มีอะไรอยู่ในความสนใจของปริมาอีกแล้วในตอนนี นอกจาก
 เรื่องที่เพิ่งแวบเข้ามา ซึ่งมันก็อันตรายมากเสียด้วย หญิงสาวเร่งเก็บของ
 ยัดเพิ่มงานและของทุกอย่างลงกระเป๋าสพายอย่างร้อนรน ก่อนจะหัน
 กลับมาบอกเสียงรัวเร็วจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์ ทำทางกั๊กเหมือนไม่รู้
 จะเอามือไม่ไปวางไว้ที่ไหน

“หลิว...ฉัน...ฉันมีธุระ ฝากรายงานตัวด้วยนะ ต้องไปแล้วละ”
 กล่าวจบก็รีบวิ่งตรงไปยังทางออกชนิดไม่เหลียวหลัง ไม่สนใจแม้แต่เสียง
 ร้องเรียกของเพื่อนที่ดังตามมา

คนถูกทิ้งได้แต่มองตามพร้อมกับเกาศีรษะอย่างไม่เข้าใจ อะไร
 ไม่จริง...ปริมามีธุระอะไร ทำไมจู๋ๆ ถึงมีท่าทางแบบนั้น ทั้งที่ก่อนหน้านี้

ยังเชื่องั้นๆ เอื่อยเฉื่อยจากการเมาค้างอยู่เลย ที่สำคัญคือเพื่อนกำลังจะไปไหน ลิตาขมวดคิ้วยุ่งเหยิงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ และก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไร เพราะคนที่จะให้คำตอบได้ขึ้นรถรับจ้างออกไปไกลแล้ว

ตัวอย่าง

3

อันที่จริง...พริมาก็เลยวัยที่จะต้องอายุ หรือมองว่ารูปแบบนี้เป็น
สิ่งต้องห้ามในช่วงวัยของเธอไปมากแล้ว แต่ก็นั่นละ...เธอรู้แต่ทำไม่ได้
และเป็นเหตุผลที่ทำให้หนึ่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ที่ห้องพักโรงแรม
ในตอนนี้ ตั้งแต่กลับมาเธอก็เอาแต่ขังตัวเองอยู่ในนั้น ซุกอยู่บนที่นอน
กับยากล่องเล็กๆ ที่ต้องเค้นเอาความกล้าตั้งแต่ตาตุ่มขึ้นมาถึงจะเอ่ยปาก
ชื่อได้

‘ยะ...ยา ยาคุมกำเนิดฉุกเฉินกล่องหนึ่งค่ะ’

คิดแล้วไบหนักก็เห่อแดง แก้มยู่ๆ ที่แทบไร้สีสันเปลี่ยนเป็น
สีแดงเข้มจนน่ากลัวว่าจะระเบิดออกมา ริมฝีปากอึดแน่นแน่น ก่อนจะ
โน้มตัวไปข้างหน้า ขดตัวนึ่งเป็นก้อนกลมๆ อยู่บนเตียงพร้อมกับ
กำผงยาเจ้าปัญหาไว้ในมือแน่น

จำได้ว่าหลังจากวิ่งเตลิดออกมาเพราะความตกใจ เธอก็ยืน
เคັงคว้งอยู่หน้าพิพิธภัณฑท์พักใหญ่ ด้วยไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไป
แต่พอเห็นรถรับจ้างขับผ่านมา จึงโบกเรียกและบอกจุดหมายด้วยความ
ปากไวตามปกติ

พริมาหลับตาปี ยังรู้สึกถึงก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายที่เต้นตึกตัก
ไม่เป็นจังหวะอยู่จนถึงตอนนี้ มันไม่ใช่เรื่องผิด...มันไม่ใช่เรื่องผิด
พยายามบอกตัวเองแบบนั้น แต่พอลืมตาขึ้นมาเห็นของในมือก็ทำอย่าง

ที่คิดไม่ได้ หญิงสาวทิ้งตัวลงนอนแรงๆ ความนุ่มของพูกไม่ได้ช่วยลดอาการจิตตกพุ่งซ่านแต่อย่างใด และในหัวก็มีแต่บทสนทนาก่อนหน้านี้เต็มไปหมด

‘ขอประทานโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ามีเพศสัมพันธ์กับแฟนมากี่ชั่วโมงแล้วคะ’

เป็นคำถามที่...ทำให้คนที่หน้าแดงอยู่แล้วกัดริมฝีปาก อาการร้อนไถ่ลามไปถึงใบหูทั้งสองข้าง แม้เหตุการณ์นั้นจะผ่านมาแล้วก็ตาม เพิ่งรู้จริงๆ ว่าเดี๋ยวนี้ร้านขายยาเขาต้องซักประวัติก่อนด้วยถึงจะให้บริการได้ หญิงสาวคิดพลางสะบัดศีรษะไปมาเร็วๆ รวากับเด็กที่ผื่นร้ายซ้ำซากจะตอนนั้นหรือตอนนี้เธอก็คิดแบบเดียวกัน...ใครมันจะไปนับ เริ่มต้นหรือจบลงเมื่อไรยังงั้นเธอก็จำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

‘ขอประทานโทษที่ต้องถามแบบนี้ค่ะ’ แล้วยิ้มกว้างพร้อมเอ่ยซ้ำๆ กะพริบตาสองสามที แพนตาปาล้อมที่บรรจุติดอย่างตั้งใจไว้น้อยๆ ก่อนจะวางลงในมือลงตรงหน้าคู่สนทนา

‘แต่เพราะยาคุมกำเนิดฉุกเฉินเป็นตัวยาเฉพาะ ไม่มีข้อห้าม แต่ก็มีข้อแนะนำในการใช้ที่ควรระวัง ไม่งั้นจะส่งผลข้างเคียงในแง่ลบมากกว่าดีฉันเลยต้องถามดู ไม่ได้ตั้งใจจะละลาบละล้ออะไรเลยคะ’

ถ้าจะให้พูดความจริง เหมือนหล่อนอธิบายให้ลมให้อากาศฟังมากกว่า เพราะตอนนั้นสติของพริมาหลุดลอยไปถึงไหนต่อไหนแล้วก็ไม่รู้ นี่นะมันครั้งแรก...แล้วก็ไม่เคยคิดว่าผู้หญิงอย่างเธอจะได้มาเจอกับเหตุการณ์อะไรแบบนี้ แถมยังปวดหัว หูอื้อ ตาลาย คิดไม่ออกเลยว่าจะตอบกลับไปยังไง ทั้งสับสนแล้วก็กลัวจนไม่รู้จะทำอะไรก่อนหรือหลัง สุดท้ายก็เลยเลือกวิธีบ๊ายบอเพื่อให้ได้ของที่ต้องการมากี่เท่านี้

‘ไม่ค่ะ! จริงๆ แล้วฉันยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เลยนะคะ’

หญิงสาวโผล่ออกไปเสียงดังด้วยความลืมหุนทำให้คนรอบข้างหันมามอง จนต้องรีบตะครุบปากไม่รักดีของตัวเอง อายมาจนถึงตอนนี้

นี่มันเรื่องบ้าซัดๆ แต่คิดอีกที...อาจจะบ้ามากกว่าที่ฉันไปแจกแจงกิจกรรม...ไม่ๆ ต้องมาแจกแจงเรื่องพวกนี้ให้คนอื่นฟัง

‘คือ...คุณเกลัซซา เข้าใจผิดแล้วละคะ ฉัน...ไม่เคยทำอะไรแบบนั้นหรอกค่ะ’ ซึ่เข้าหาตัวเอง สลับกับโบกมือปฏิเสธพลัน พยายามฉีกยิ้มกลบเกลื่อน จะทำอะไรต่อไปยังคิดไม่ออกเลยด้วยซ้ำ

‘คะ’ เกลัซซาราวตามไม่ทันจึงได้แต่หลุดคำอุทานออกมา

‘ก็...’ พริมาคิดว่ามันไม่ง่ายเลยจริงๆ ที่จะอธิบายอะไรต่อ โชคดีที่เหลือบไปเห็นนักศึกษาสองสามคนในร้าน หัวสมองที่ตอนแรกยังไม่พร้อมจะใช้งานก็กลับมามีแรงฮึดแข็งขันขึ้นในทันใด

‘คือ...เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกค่ะ’ พูดแล้วก็หัวเราะออกมาราวกับเป็นคนอารมณ์ดีเสียอย่างนั้น

‘ฉันแค่จะชื้อยา กับขอความรู้คุณเกลัซซา นิดหน่อยเท่านั้น พอดีต้องเอาไปทำรายงานส่งอาจารย์นะคะ’ พยายามตีเนียนให้สมจริงที่สุดเอาหน้า...ตัวก็เล็ก แถมยังมีคนบอกอยู่บ่อยๆ ว่าเธอหน้าเด็กจนเดาอายุไม่ถูก ใช้ข้ออ้างนี้ก็น่าจะได้อยู่...หวังว่านะ คิดพลางชำเลืองมอง ก่อนจะหัวเราะออกมาอีกครั้ง หว่าภายในอกลุ่นระทึก จนมือที่กำแน่นทั้งสองข้างขึ้นเหงื่อ

‘ตายจริง!’ ในที่สุดก็เหมือนพระเจ้าเห็นใจ ยอมให้คนที่ไม่รู้เรื่องรู้ราอุทานตอบรับ พร้อมยกมือขึ้นป้องปาก

‘ต้องขอประทานโทษจริงๆ นะคะที่ดิฉันเข้าใจผิด’

บะ...บิงโก! พริมาล่องอก การแก้ตัวที่เหี้ยมสันต์ของเธอมั่นใจด้วย คิดแล้วก็อดภูมิใจไม่ได้ หญิงสาวรวบรวมสติที่แตกกระเจิงกลับมาได้ครบถ้วน เธอตั้งใจจดจำรายละเอียดการใช้ยาอย่างเต็มที่ และเกือบจะร้องไห้ออกมาในใจที่ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดีอยู่แล้ว ถ้าคนตรงหน้าไม่พูดประโยคสุดท้ายด้วยท่าทางปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

‘คะ’ ฉันรับยาคุณฉุกเฉินหนึ่งกล่องนะคะ เชิญชำระเงินทางนี้เลย

ค่ะ’

จะพูดเสียงดังไปทำไมละคะคุณพี่!!...พริมาอยากให้พื้นดินแยก แล้วสับเธอลงไปเตี๋ยวนั้นเลยจริงๆ

เจ้าของความคิดกระเด็นตัวขึ้นนั่ง อยากจะบ้าตาย...คิดพลางสับแก้ม ทำหน้าเหมือนภาพศิลปะชื่อดังอย่าง เดอะ สตรีม อย่าทำเหมือนเรื่องที่เธอเผชิญอยู่เป็นเรื่องปกติสามัญที่พบเจอได้ทุกวันจะได้ไหม ทั้งที่จริงๆ แล้วก็เหมือนว่าจะมีแต่เธอที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ เพราะไม่เห็นมีใครสนใจ หรือมองว่าเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องแปลกอีกต่อไป อย่างน้อยๆ คนที่ร้านขายยาที่ไม่มียาปฏิชีวนะอะไรให้เห็นทั้งนั้น ยุคสมัยมันคงเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ หญิงสาวถอนหายใจแล้วลุกไปรินน้ำในครัว

เม็ดแรกไม่เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมง ส่วนเม็ดที่สองไม่เกินสิบสองชั่วโมง...หญิงสาวทวนวิธีการใช้ ก่อนจะแบ่ปากใส่ผงยาที่ไม่รู้ชื่อไหนอึ้นเห่น ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากกินมันหรอก ยิ่งเห็นก็ยิ่งตอกย้ำความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตของเธอ พริมาถอนหายใจ แต่ยังไม่ทันได้แกะออกมาใส่มือ กริ่งหน้าประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับที่ลิตาพรวดพรวดเข้ามาทันที

“มาอยู่ที่นี่จริงๆ ด้วย” คำทักทายของผู้มาเยือนทำเอาคนที่ไม่ทันตั้งตัวแทบเข้าอ๋อน

“ละ...หลิว!!”

“ก็ฉันนะสิ ตกใจอะไร”

ลิตาขมวดคิ้ว แต่อีกฝ่ายทำได้แค่หัวเราะแก้มแก้ม รีบโยนผงยาเจ้าปัญหาไปไกลๆ ก่อนจะวุ่นวายไปมากกว่านี้

“จู้จี้ ก็พรวดพราดเข้ามาเลยตกใจนะ”

“ฉันกลัวแกลจะเป็นอะไรไปนะสิ อยู่ๆ ก็วิ่งออกไปแบบนั้น พอรายงานตัวเสร็จฉันก็รีบกลับมาเลยนะ แล้วนี่อะไร หนีกลับมา...กินน้ำที่ห้องนอน แอ่นี่นะหรือ ฉันอุตส่าห์ขอเยี่ยมศิย์การ์ดสำรองจากเจ้าหน้าที่ข้างล่างมาเพราะเป็นห่วงแกลเลยนะ”

หญิงสาวร่ายยาวตามนิสัยที่อีกฝ่ายคุ้นชิน ยิ่งเห็นท่าทางงุนงง ลมหายใจที่พ่นออกมาทางจมูกก็ยิ่งรุนแรง จนนกพิราบที่ประดับอยู่บนหัวสั้นไหวคล้ายกระพือปีกอยู่ก็ไม่ปาน

“รายงานตัวเสร็จแล้วหรือ เร็วจัง” พริมาเอ่ยตามประสาชื่อ อยากเปลี่ยนเรื่อง แต่กลับให้ผลลัพธ์ที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

“ให้มันน้อยๆ หน่อย นี่มันจะสี่โมงเย็นแล้วนะยะ แม่คุณหญิงพริมา”

สี่โมงเย็น!! คนฟังทำตาโตแล้วหันไปมองนาฬิกาหมื่นน้อยที่ขนาบจากบ้านด้วยความตกใจ นี่เธอกลับจากร้านขายยามา นั่งทำใจนานขนาดนี้แล้วหรือเนี่ย บางที...เธออาจจะคิดมากไปจริงๆ หญิงสาวปลอบตัวเองและสะดุ้งโหยง เมื่อเพื่อนวางเอกสารกองโตที่หอบมาด้วยลงบนเคาน์เตอร์เตรียมอาหารเสียงดังโครมใหญ่

“อะ...อะไรนะ” เอ่ยถามอย่างผว และรู้สึกตงิดๆ อยากรู้อยากถาม “รายละเอียดของงานทั้งหมดยังงี้ละคะคุณเพื่อน เพราะแกหนีมางี้ละฉันเลยต้องแบกมาให้” ลิตาถลึงตาใส่ แม้มายกติดดวงตาของหล่อนจะเรียวเล็ก แต่พอทำแบบนั้น กลับดูดุและน่าขยาดสำหรับคนที่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดี “อ่านให้ละเอียด เพราะพรุ่งนี้เช้าพวกเราทุกคนต้องเข้าประชุมเพื่อเริ่มวางแผนงานคร่าวๆ ของโครงการนี้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ” คนฟังรับคำพร้อมกับยกมือขึ้นตะเบ๊ะเลียนแบบทหารและค้างอยู่ในท่านั้น

ลิตาส่งค้อนให้เพื่อนวงใหญ่ บางครั้งก็ไม่ว่าตัวเองเป็นเพื่อน เป็นพี่สาว หรือเป็นผู้ปกครองของยายเด็กเหลวไหลคนนี้กันแน่ ริมฝีปากเคลือบสีส้มอ่อนๆ ทนสมัยขยับเล็กน้อย หล่อนจัดนกพิราบแสนรักให้เข้าที่ ก่อนจะหันหลังกลับเดินไปทางประตู แต่ก็ไม่วายชะงักและหันกลับมาอีกครั้ง

“แก้มแกแดงๆ เหมือนจะมีไข้ อย่าลืมหินยาแล้วกรี๊บๆ นอน

ถ้ามีอะไรโทร. มาตามฉันได้ ตั้งใจทำงานล่ะ” กล่าวจบ เจ้าของร่างระหงก็ออกจากห้องไป

ภายในห้องเงียบเรียบจนได้ยินกระทั่งเสียงเดินลงบันของเจ้าหล่อนที่เดินไปจนถึงห้องที่อยู่ติดกัน พรึ่มาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ทำให้ชีวิตคนเราต้องแขวนอยู่บนเส้นด้ายแบบนี้หลายต่อหลายครั้งด้วยก็ไม่ว่า คิดพลางยกมือเรียวลูบหน้าแล้วรู้สึกว้าวุ่นๆ อย่างที่เพื่อนบอกจริงๆ จึงเดินลากเท้าเนือๆ ไปก้มหาแผนยาตรงที่โยนไปมั่วๆ ในตอนแรก แล้วก็ไม่ว่าด้วยว่ามันกินพร้อมกับยาลดไข้ได้ไหม แต่ก็ตัดสินใจกินมันก่อน ที่เหลือค่อยว่ากันอีกที

หลังจากจัดการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เดินกลับไปทิ้งตัวลงบนเตียงเต็มแรง จ้องมองโคมไฟบนเพดานขณะคิดโน่นคิดนี่ตามประสาพยายามฝันดวงตาที่แทบลืมไม่ขึ้นเมื่อนึกถึงกองงานที่ถูกทิ้งไว้ที่เดิมอย่างไม่ยติ อยากลุกขึ้นไปจัดการให้มันเสร็จๆ แต่ความงุ่มง่ามที่โอบล้อมอยู่ทุกอณูรากับกลิ่นแกล้ง เปลือกตาที่ปรือลงซ้าๆ และอาการปวดหัวตุบๆ ก็ยังไม่หายไป ทำให้ตั้งใจจะจับเอาแรงสักชั่วโมงค่อยตื่นมาทำ เธอบอกตัวเอง พร้อมๆ กับที่สติกำลังล่องลอย ลึกลง ลึกลง...พริมาหลับสนิทและหวังว่าเมื่อตื่นขึ้นมาอาการปวดหัวจะหายไป

นอกจากเสียงนาฬิกาปลุกแล้ว เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นแต่เช้าตรู่ ก็สามารถฆาตกรรมเธอได้เช่นกัน ร่างบางลุกพรัดด้วยความตกใจ มีนิงและเห็นภาพรอบๆ ห้องโยไปเฝ้ามาจนต้องยกมือขึ้นลูบหน้าเรียกสติ ก่อนจะควานหาสิ่งที่ส่งเสียงนำรำคาญจนเจอ เป็นลิตาเพื่อนรักที่ต่อสายเข้ามาปลุก บอกสั้นๆ เพียงว่าให้รีบเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับงาน ส่วนเจ้าหล่อนต้องรีบไปก่อนเพราะธุระอะไรสักอย่างที่เธอก็ฟังไม่ทัน

ยังเข้าอยู่เลย...พริมาไอ้เอ๋ มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นท้องฟ้ายังเป็นสีดำนสนิท และทุกอย่างก็ยิ่งเงียบสงบ ยกเว้นท้องทะเลที่ยังซัดสาด

เกลียวคลื่นพัดพาสิ่งต่างๆ เข้าฝั่งและม้วนตัวพากลับออกไปสลับกัน คนที่ยังสลัดความขี้เกียจออกไปไม่ได้ขยับลุกขึ้นช้าๆ ถัดผ้าห่มที่เกาะเกาะออกจากตัว ก่อนจะก้าวช้าๆ ไปควานหาแก้วน้ำเพราะลำคอแห้งผากและต้องการเรียกความสดชื่นไปด้วยในตัว แต่กลับรู้สึกถึงความมันและวิงเวียนที่เพิ่มมากขึ้นเพราะอาการปวดหัวที่ยังไม่หาย

เมื่อร่างกายหนักอึ้งเกินกว่าจะก้าวขา เธอจำต้องควานหาเก้าอี้ทรงสูงในแสงสลัวจากโคมไฟด้านบนมาหย่อนตัวลงนั่ง ก่อนจะทนไม่ไหวจนพุบหน้ากับเคาน์เตอร์เตรียมอาหาร จริงสินะ...เธอมีไข้ และยังไม่ได้กินยาเลยนี่ ปริมาเตือนตัวเอง และแข็งใจลุกขึ้นนั่งหลังตรง ขยี้ตาขับไล่ความงุนงง เธอคงได้จัดการตัวเองตามที่ตั้งใจ หากทางตาจะไม่สะดุดเข้ากับกองอะไรสักอย่างที่ตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไกล

‘อ่านให้ละเอียด เพราะพรุ่งนี้เช้าพวกเราทุกคนต้องเข้าประชุมเพื่อเริ่มวางแผนงานคราวๆ ของโครงการนี้ เข้าใจไหม’

เสียงของลิตาดังแว่วเข้ามาในสมอง แล้วทุกอย่างก็แจ่มชัด นี่ฉันไม่ใช่พระเจ้านะ! ปริมาอยากโวยวาย แต่เวลาที่มืออยู่นอยนิตไม่เป็นที่ใจให้ทำแบบนั้น แต่จะโทษใครได้ ในเมื่อเธอนอนเพลินจนกินเวลามาถึงตอนนี้ ดวงตาที่แทบลืมไม่ขึ้นในตอนแรกเบิกกว้าง หันขวับไปทางนาฬิกาบนผนัง เลยหกโมงเช้ามาเกือบยี่สิบนาทีแล้ว เธอมีประชุมตอนแปดโมง เหลือเวลาไม่ถึงสองชั่วโมง ตายแน่ๆ ยายปริมา ร่ำร้องในใจแล้วก็ต้องรีบตั้งสติ ทะลิตะลานศึกษาข้อมูล เก็บอัดมันเข้าไปในหัวสมองที่ปวดจี๊ดให้ได้มากที่สุด แข่งกับเวลาที่ค่อยๆ ผ่านไปเรื่อยๆ

และถึงจะเป็นที่น่ายินดีเพราะเธอทำทุกอย่างได้ทันตามเวลา ทว่าความที่ยังไม่มีอะไรตกถึงท้อง แถมพักผ่อนไม่เพียงพอ ทำให้ไม่หลงเหลือเรี่ยวแรงทำอะไรได้อีก โดยเฉพาะการทำความเข้าใจกับโครงการที่เธอและทีมได้รับมอบหมายให้ช่วยประชาสัมพันธ์ออกสู่สายตาชาวโลก

ตกลงว่าโครงการโลมาบำบัดมันคืออะไร...

“มานอนตายอะไรตรงนี้แพม”

เสียงแหลมๆ ทิ่มแทงโสตประสาทการรับฟังแบบนี้ ไม่ต้องเสียเวลาเดาพริมาก็รู้ว่าเป็นใคร

“หนวกหูน่าหลิว คนยิงปวดหัวอยู่” หญิงสาวตอบเสียงอู้อี้ทั้งที่ยังพุบ่น้ำอยู่กับโต๊ะ ถ้าไม่นับเพื่อน เธอมาถึงเป็นคนแรกอีกแล้วสินะ...เอาเวลานอนของฉันทันทีมา!

“ยะ” คู่สนทนาตอบรับ “วันนี้จะไม่หนีหายไปกลางคันอีกใช่ไหม คุณนาย”

อยากทำก็ไม่มีแรงทำหรอก...หญิงสาวได้แต่ตอบในใจ เพราะในตอนนี้อะไรก็ยังไม่ยอมยกขึ้นสำหรับเธอ

“สภาพไม่น่ารอดถึงจบงานเลยนะ กาแฟน้อยไหมแก”

คนฟังยอมนงเงยหน้ายุ่งๆ ขึ้นมาในที่สุด ใบหน้าที่เคยขาวใสกลายเป็นขาวซีด เว้นแต่ตรงพวงแก้มที่มีสีแดงระเรื่อเพราะพิษไข้

“ไข้ยังไม่ลดอีกหรือ ไหวรีเปล่า”

“อืม เดี่ยวเสร็จงานแล้วจะกลับไปหลับยาว ห้ามโทร. มากวนนะจะปิดเครื่องหนีด้วย” ปริมาตอบรับในลำคอเบาๆ ก่อนจะขยาดความด้วยเสียงเนือย

พูดจบก็เฝ้าตามองเพื่อน อา...วันนี้เป็นลูกเซอร์รี ไม่สิ ผลลัคนี้อยู่กับสองผลบนหัวหรือนี้ เธอชื่นชมกับที่คาดผมอันเป็นเอกลักษณ์ของเพื่อนอยู่เงียบๆ ขณะที่คนอื่นๆ ในทีมเริ่มทยอยเข้ามาพร้อมกับแท็บเล็ตประจำตัว ทุกคนดูเหมือนเตรียมตัวมาพร้อมสำหรับงานในวันนี้

“เอาละยะ” หัวหน้าซึ่งเป็นชายร่างใหญ่กล่าวเปิดการประชุม

ถ้าไม่พูดออกมา หัวหน้าของเธอก็ดูสมชายด้วยหุ่นนักกีฬา สูงล่ำ มีสโตร์และถือว่าดูดีในระดับหนึ่งเลยเชียวนะ แต่ก็นั่นละ...สิ่งที่เห็นมักไม่ใช่สิ่งที่เห็นเสมอไป ถ้าลองได้นั่งรถ หรือไปดูห้องส่วนตัวทั้งที่บ้านและที่ทำงานสิ แม่คุณเอ๋ย...ละลานตาไปด้วยจิตดีและสีชมพู ตั้งแต่ข้าวของ

เครื่องใช้ เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงตุ๊กตาตัวจิ๋วจนถึงอภิมหาคิดดีก็อยู่ในกรรมสิทธิ์ของเขา หญิงสาวลอบสังเกตระหว่างที่อีกฝ่ายอธิบายเกี่ยวกับงานอีกครั้ง แม้จะไม่ได้เห็นด้วยที่อีกฝ่ายพับผ้าเช็ดหน้ามาผูกรอบคอในทุกๆ วันไม่ว่าจะแต่งกายแบบไหนก็ตาม แต่ถ้าขาดไปจริงๆ คนผู้นี้ก็คงไม่ใช่หัวหน้าที่เธอรู้จัก

“วันนี้ก่อนที่เราจะเริ่มวางแผนงานคร่าวๆ กันนะฮะ พี่มีความยินดีที่จะบอกเราทุกๆ คนว่า ทางพิพิธภัณฑฯ ได้เชิญหัวหน้าโครงการมาเข้าร่วมประชุมกับพวกเราในวันนี้ด้วย ท่านจะคอยให้คำแนะนำ แล้วก็ช่วยเหลือด้านข้อมูลต่างๆ ตลอดจนงานจบเลยฮะ”

กล่าวจบก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองสามครั้งอย่างรู้จังหวะพร้อมๆ การปรากฏของใบหน้าตอบล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำสุขภาพดี ลื่นเสมอดึงหูของเจ้าหน้าที่ประสานงาน ซึ่งทำให้แขกผู้มาเยือนประทับใจตั้งแต่วันแรกที่พบกัน เพราะหน้าม้าเหนือคิ้วและทรงผมที่...เอ่อ...ตรงจนขนาดที่ว่า ถ้าเอาไม้บรรทัดมาวัดก็คงไม่มีลักเส้นที่กลายว้าออกมาหล่อ่นโผล่หน้าเข้ามาซักๆ ยกมือขึ้นป้องปากและเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงเนิบนาบตามนิสัย แต่กลับทำให้หัวหน้าของเธอหัวเราะคิกคักชอบใจ ขณะมองตามเจ้าหน้าที่ประสานงานถอยกลับออกไป ก่อนกล่าวเชิญคนที่คอยอยู่ด้านนอกด้วยกิริยาอาการแสนสุภาพ และเปิดทางให้อย่างนุ่มนวล และร่างสูงของชายหนุ่มในชุดเสื้อกาวน์คนหนึ่งก้าวเข้ามาภายในห้องแทนที่

“ทุกคนฮะ พี่อยากให้พวกเราปรบมือต้อนรับท่านผู้เชี่ยวชาญและหัวหน้าโครงการโลมาบำบัด รองศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ภควัฒ ชยนันท์ ที่ให้เกียรติสละเวลามาช่วยเหลือและแนะนำเราทุกคนในวันนี้และต่อจากนี้ฮะ”

เสียงปรบมือดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียงในห้องเล็กๆ หญิงสาวหลายคนในทีม รวมทั้งหัวหน้าตั้งใจดีมีให้ตั้งเป็นพิเศษ แต่พริมาไม่ได้ใส่ใจ เธอเพียงเหลือบมองแวบหนึ่งแล้วก็มอมองปลายเท้าตัวเองต่อ ปวดหัว...

มองอะไรๆ ก็เบลอลไปหมด แต่พอมองออกอยู่นะว่าผู้มาก่อนข้างดูดี น่าประทับใจ แต่ไม่หрок ดูจากอาการของเพื่อนี่ละ ให้คำตอบได้ชัดเจนกว่ามองด้วยตาตัวเองเสียอีก

“สวัสดีครับ” เสียงทักทายที่เอ่ยออกมาทั้งนุ่มนวล น่าฟัง และมีกังวานอยู่ลิเกๆ “ผมยินดีมากที่มีโอกาสร่วมงานกับพวกคุณทุกคนในที่นี้ หน้าที่ของผมคือแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องคลื่นเสียงบำบัดกับพวกคุณทุกคน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อโครงการ อย่าเกรงใจที่จะถามนะครับ ผมและเจ้าหน้าที่ในพิพิธภัณฑท์ทุกคนยินดีตอบทุกคำถามที่จะเป็นประโยชน์ต่องาน หวังว่าพวกเราจะเป็นทีมเวิร์กที่ยอดเยี่ยมและน่าจดจำที่สุด”

แทบทุกคนในทีมพากันปรบมือเสียงดังอย่างออกนอกหน้าอีกครั้ง ดูไปก็เหมือนการปราศรัยหาเสียงย่อมๆ ขณะที่พริมาตีมือเปาะเปะอย่างเสียไม่ได้ มองหัวหน้าที่เต็มใจจับมือกระชับมิตรกับเขาอย่างยินดี และก็รู้ว่าไม่นานเธอก็จะได้รับเกียรตินั้นเช่นกัน คิดพลางสะบัดโบหน้าหวานไปมาเร็วๆ จับใจความมุ่งม่งให้หมดไปขณะลุกขึ้นยืน แต่พอก้าวขาออกไป ท้องก็ปั่นป่วนและปวดไม่แพ้ศีรษะ สมองไม่ยอมสั่งการแล้วตอนนั้นแต่ยังฝืนส่งยิ้มให้และพยายามจะขยับเข้าไปใกล้คนที่ยังคงปิดปากแน่นสนิท ขณะยื่นมือยื่นเชิญออกไปช้าๆ เธอไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่าที่เห็นอีกฝ่ายกำมือแน่นกว่าปกติพร้อมแกว่งไปมา พริมาจะพริบตาและพยายามเพ่งมองอีกที อ้อ...ไม่ใช่ๆ ถ้าไม่ทำแบบนั้นก็ดูจะไร่มนุษยธรรมมากเกินไป ในเมื่อเธอกำลังโง่งนจนเหมือนจะทรงตัวไม่อยู่

“คุณ!” เสียงทุ้มลึกลงขึ้น พร้อมๆ กับสองมือที่เอื้อมมาคว้าไหล่ของเธอไว้

พริมาพยายามรวบรวมสติ ยืนให้ตรง ก่อนจะยกหลังมือปาดเม็ดเหงื่อที่ผุดพราวเต็มหน้าผากทั้งที่อยู่ในห้องแอร์

“...ขอโทษนะค่ะ” เธอกลืนน้ำลายพร้อมกับกุมท้องที่เริ่มปวดมากขึ้นจนตัวงอ หายใจถี่ๆ พยายามปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร รีบขอโทษให้จบๆ

จะได้กลับไปนั่งพัก

“ขอโทษที่เสียมาร...” เอ้ยเสียงสั้นได้เพียงเท่านี้ก็พูดต่อไม่ออก เมื่อเงยหน้ามาสบตาคนตรงหน้า ทุกอย่างที่เป็นเขาทำให้หญิงสาวเบิกตากว้าง

นี่เธอยังเมาค้างหรือตาฝาดเพราะพิษไข้กันเนี่ย! ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะพุ่งขานจนเห็นคนตรงหน้าเป็นผู้ชายคนนั้น ชักจะไปกันใหญ่แล้ว ปริมาจ้องมองนิ่งๆ อย่างไม่มั่นใจ อันที่จริงเขาก็มีเอกลักษณ์และดูดี ชนิดลืมไม่ลง และไม่น่าจะมีใครเหมือน โดยเฉพาะดวงตาคมกล้ำล้าลึก ที่เหมือนมีบางอย่างสะกดให้เธอต้องยอมสยบ

เหมือนเวลารอบตัวจะหยุดนิ่งให้ทั้งสองได้แลกสายตากัน ไม่มีใครขยับหรือพูดจาสนทนา ดวงตาสองคู่เต็มไปด้วยคำถามที่ต้องการคำตอบ ชายหนุ่มย่นหัวคิ้วเขมเข้เข้าหากันเล็กน้อย ยังไม่ยอมปล่อยมือจากร่างบาง ทว่าขณะที่คนอื่น ๆ ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ปริมาก็เอื้อมมือทั้งสองข้างไปคว้าห่มบเข้ที่แก้มของอีกฝ่ายอย่างถือนิสาสะ

สัมผัสแผ่วเบาไล่ผ่านไ้หมดทุกส่วน เปลือกตา จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปาก ไม่เว้นแม้แต่เส้นผม หญิงสาวเลื่อนมือไปตามโครงหน้าคมสันอย่างระมัดระวัง เหมือนจะตรวจดูให้แน่ชัด ซึ่งอีกฝ่ายก็ยิ้มนิ่ง คล้ายยินยอมให้เธอได้ทำตามใจ โดยไม่คัดค้านหรือหงุดหงิดรำคาญ เพราะสีหน้าของชายหนุ่มยังคงสุขุม และเรียบเฉยจนอ่านไม่ออก

“เหมือนจริงๆ เลยนะ” เธอพิมพ์เสียงใส ขณะวางมือลงบนแก้มสีน้ำผึ้งทั้งสองข้าง หัวมึนงง และดวงตาก็เริ่มพร่าเลือน “สุดยอดจินตนาการ...ของฉัน”

เจ้าของริมฝีปากแห้งผากอมยิ้มและไม่อาจทรงตัวได้อีกต่อไป เจ้าของร่างสูงสง่ารีบคว้าตัวเธอเข้ามาในอ้อมแขนก่อนจะล้มหัวกระแทกพื้น ปริมาแว่ได้ยินเสียงความซูลมุนวุ่นวาย อยากบอกเหมือนกันว่าเธอไม่เป็นไร แต่ร่างกายหนักเกินกว่าจะขยับ และเปลือกตาก็ขยับไม่ขึ้นเสีย

แล้ว

หญิงสาวค่อยๆ จมลงสู่ห้วงนิทรช้าๆ ความเจ็บปวดในอดีตก่อน
หน้าเหมือนจะเบาบางลงจนรู้สึกผ่อนคลาย ไม่อย่างนั้นก็คงเพราะมีความ
ดีใจเข้ามาแทนที่ ที่ทำให้จินตนาการของตัวเองมีตัวตนขึ้นมาได้...
สร้างสรรค์จริงๆ เลยนะ

ตัวอย่าง

‘แม่ไม่ให้ไปนะแพม!’

น้ำเสียงเฉียบขาดของสุภาพสตรีวัยกลางคนที่จำได้แม่นดังขึ้น ทำลายความสงบ แต่นั่นยังไม่น่ากลัวเท่าใบหน้าที่อวบอูนที่ขึงตึง พองๆ กับเจ้าของร่างพอมในชุดผ้าไหมสีเขียวใบทองที่ยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าและจ้องเขม็งมาอย่างดูคั่น สำหรับปริมาณนั้น... เรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีทางที่จะลืมไปได้ง่ายๆ เลย เพราะกว่าจะหลุดออกมาสู่โลกกว้างและอิสระภาพที่รอคอย เธอต้องเผชิญกับวังวนตรามาของคนในครอบครัว ไม่มีใครอยากให้เธอมาทำงานที่เกาะนี้ ที่นี้... ทั้งที่อยากจะลืมทุกๆ ทำไมสมองบ้าง ถึงได้พาเธอย้อนกลับไปสู่ช่วงเวลานั้นอีกก็ไม่รู้

‘แพมไปทำงานนะคะแม่ คราวนี้เป็นโปรเจกต์ยาวเลยต้องไปนานหน่อย แพมบอกแม่กับป้าไปแล้วนี่คะ’

ได้ยินเสียงตัวเองอธิบาย และรู้สึกกระสับกระส่ายไม่สบายตัว เพราะคนหนึ่งพยายามอธิบาย แต่อีกสองคนกลับไม่แม้แต่จะรับฟัง ครอบครัวของเธอเป็นแบบนี้เสมอๆ

‘แล้วจำไม่ได้หรือว่าแม่กับป้าไม่ให้ไป’

‘แต่แพมอยากทำงานนี้นี่คะ...’ เธอพยายามอธิบาย แต่ทำได้แค่นี้ เหมือนไม่มีเสียงจะกล่าวและไม่มีแรงจะพูดต่อ

‘ป้าไม่ให้เราไป!’

คราวนี้เป็นเสียงของป้า และมันเหมือนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ปริมา ขยับตัวไปมา แต่ร่างกายทุกส่วนหนึ่กึ่ง รู้สึกเหนียวราวกับกำลังวังหนึ่ ไซ้...วังหนึ่ หนึ่มา เพราะไม่อย่างนั้นเธอจะไม่ได้มาที่นี่ คิดพลางสั่งให้ขา ทั้งสองข้างเร่งความเร็ว หญิงสาวหอบหายใจอย่างอึดอัด ก่อนจะรู้สึกทว่า ถูกคว่ำหมับเข้าที่แขน

‘กลับบ้านกับป้า แล้วป้ากับแม่จะให้ของขวัญที่เราหนึ่ไป’

คำบอกนั้นดังแว่วอยู่ในหู และต่อให้เสียดสีก็ไม่มีทางตอบตกลง ปริมารวบรวมกำลังหันกลับไป ลืมตาที่หลับแน่อ้อยู่เมื่อครู่ขึ้นช้าๆ ทว่า กลับพบกับคนที่ไม่ใช่คนในครอบครัวอย่างไม่คาดฝัน ชายคนนั้นมาอยู่ ตรงหน้าเธอได้ยังไงกัน แล้วป้ากับแม่หายไปไหน ดวงตาที่แทบลืม่ไม่ขึ้น จ้องมองใบหน้าหล่อเหลาที่ปรา่เลือนนึ่งๆ ลองสะบัดแขนสองสามที แต่เขายังจับแขนเธอแน่น ทำซ้ำอีกครั้งผลก็ยังเป็นเช่นเดิม เธอจึงนึ่งไป ลักพัก ไม่รู้จะไรดลใจให้ชักมือกลับและกัดแขนอีกฝ่ายเต็มแรง

ไม่เห็นอ่อยเลย...นิ้วหน้า และปรี๊ดจาขึ้นมออีกครู่ เหลือเชื่อว่า ความดุติที่มีมากมายเหมือนไม่มีวันหมดนี้จะยังไม่ยอมจางหาย เขามอง เธอหนึ่งๆ ริมฝีปากได้รูปปิดสนิท ปริมาอดสงสัยไม่ได้ว่า ถ้าชายผู้นี้ยั่ม มันจะเป็นยังไง น่าจะดุติมากๆ หัวหน้ากับพวกเพื่อนสาวทั้งหลายก็คง กริโตร้งจนหูแตก หญิงสาวขบขันความคิดตัวเองและลองยื่นมือไปตะบป แก้มของเธอ จับมันยั่ตอออกเป็นรอยยั่ม ทุกสัมผัสให้ความรู้สึกคล้ายกับ คนจริงๆ อย่างไม่น่าเชื่อ ตกลงว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนเดียวกันกับ จินตนาการที่สมจริงของเธอเมื่อก่อนหนึ่สนึ่ะ อาการบั้นปึ่งจึงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นคลี้ยั่มกว้าง ยั่มแป้นจนตาหึ่ ก่อนจะเอ่ยทั้งที่ยังจับแขนของเธอไว้เต็มปาก

“เจอกันอีกแล้วนะ”

“แพม แกโอเคไหม” เสียงเอ่ยที่คุ้นเคยเรียกสติเจ้าของชื่อให้กลับ มาช้าๆ ภาพบรรยากาศที่เว้งว้างค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิต

พริมากะพริบตาถี่ๆ ทุกอย่างตรงหน้าก็แจ่มชัดขึ้นทันที

“หลิว...” เอ่ยเรียกยานคางคล้ายไม่มั่นใจ

นอกจากเพื่อนและชายแปลกหน้าแล้ว เธอก็ไม่เห็นใครอีก นี่ทุกคนเข้ามาในฝันของเธอหมดเลยหรือ หญิงสาวคิดพร้อมกับกะพริบตาปริบๆ ย่นหัวคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย หันหน้าที่แดงก่ำเพราะพิษไข้มองคนทั้งสอง สลับไปมา เหมือนยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“แพม แก่ไหนหรือเปล่า ถ้าไม่ไหวจะกลับโรงแรมไปนอนพักก่อนไหม” ลิต่ายอঁตัวลงมาใช้หลังมือแตะที่หน้าผากได้ผมน้าม้าดกดำของเพื่อน และพบว่าความร้อนยังไม่ลดลงเลย

“โรงแรม... ที่นี้...” พริมาเอ่ยเสียงอู้อี้แทบฟังไม่รู้เรื่อง ดวงตาใสๆ ก็ปรือลงจนแทบปิดสนิท

“ที่นี่ยะห้องพยาบาลของพิพิธภัณฑน์ แก่เป็นลมเพราะไข้ขึ้นสูง ฉันถึงถามว่าไหวไหม ถ้าไม่ไหวฉันไปส่งที่ห้องพักก่อนแล้วค่อยกลับมาทำงานต่อ” ลิต่ายอธิบาย แต่พอคนฟังทำท่าเหมือนไม่เข้าใจคำพูดยาวๆ ที่บอกไป หล่อนก็ถอนหายใจ ขมวดคิ้ว แล้วดึงแก้มยู่ๆ สีแดงเข้มให้ยืดอกอย่างมันเขี้ยว

“ตั้งสติหน่อยสิยะ แล้วก็เลิกงับแขนดอกเตอร์ภควัดได้แล้ว ยายพริมา”

คนฟังกะพริบตาปริบๆ ห้องพยาบาล...เป็นไข้...แขน...ดอกเตอร์ภควัด สมมทที่ยังไม่พร้อมใช้งานค่อยๆ ประมวลผลช้าๆ พอลองขยับตัวก็พบว่ามือข้างหนึ่งของเธอยังคาอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของคนที่ถูกเอ่ยอ้าง พริมาพยายามเพ่งมอง และลองสัมผัสเขาอีกครั้ง แต่พอปลายลิ้นรับรสเค็มปะแล่มๆ และปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทั้งหมด ดวงตาที่แทบลึ่มไม่ขึ้นก็เบิกกว้าง พร้อมกับตั้งตัวขึ้นมารวดเร็วด้วยความตกใจ

“อัยย่ะ!”

หญิงสาวอุทานขณะยกมือขึ้นบีบนิ้วดบบริเวณขมับ ต่อกว่าตัวเองที่

ทำอะไรไม่ระวังจนทำให้ปวดหัวจี๊ด แต่มันก็น่าจะปวดมากขึ้น เพราะความเครียดที่เริ่มพุ่งกระชูด นั่นคือการได้เห็นหน้าคนที่ไม่อยากเห็นมากที่สุด ทั้งยังสัมผัสและทำมิดีมิร้ายต่อบริณานันท์อย่างของเขา ท้ายที่สุดคือ...กัดแขนเขาจนเป็นรอยแดง!

อยากหลอกตัวเอง แต่แบบนี้คงหนีไม่พ้นเลือดที่ไหลซิบๆ ผสมกับ...น้ำลายของเธอ สรุปว่าเธอไม่ใช่คนในจินตนาการ แต่เป็นคนตัวเป็นๆ ที่มาปรากฏตัวให้เห็นใช่ไหม ถ้าทุกอย่างเป็นความจริง ตลอดระยะเวลาสามเดือน เธอจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงเขาได้เลย

อยากกลับบ้าน!! พรึมาเบ้าปากเหมือนจะร้องไห้ ขณะมองอีกฝ่ายดึงมือกลับไปกอดอก และจ้องมองมานิ่งๆ ด้วยดวงตาที่อ่านไม่ออก สีหน้าขมขื่นแบบนั้นเหมือนจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปจนวันตาย กระนั้นมันก็น่าหลงใหล โดยเฉพาะดวงตาในกรอบแว่นราคาแพง ที่เห็นเมื่อไรก็...ใจเต้น หญิงสาวตะบะตรงตำแหน่งหัวใจที่เต้นผิดจังหวะไปครู่หนึ่งอย่างลึ้มตัว ไม่ดีแน่ๆ คิดพลางพยายามผ่อนคลายใจเข้าออก ก่อนจะสะดุ้งโหยงแทบกระโดดขึ้นไปเกาะบนเพดาน เมื่อหัวหน้าที่ตอนแรกไม่รู้หายไปไหนโผล่พรุดเข้ามา

“น้องแพมสะ” ชายร่างใหญ่แต่ใจหญิงปรีเข้ามาอย่างง่ายดายเมื่อทุกคนพร้อมใจกันหลีกทาง ส่งเสียงร่ำไห้ที่พยายามบีบให้เลิกจนสุดความสามารถ พร้อมกับยกผ้าขนหนูลายคิตตี้ขาวขึ้นซับหัวตา ซึ่งหญิงสาวไม่แน่ใจว่าเหงื่อหรือกำลังเสียใจจริงๆ เขามองหน้าเธอ ก่อนคว้ามืออีกฝ่ายขึ้นมากุมเอาไว้แน่น

“ตายแล้ว ตัวร้อนมากเลยนะสะ ไม่สบายทำไมหนูไม่บอกพี่ หรือว่าพี่คนนี้เป็นหัวหน้าที่ใช้ไม่ได้ของหนู”

ดราม่าสุดๆ... เจ้าของดวงตากกลมใสคิดพลางกะพริบตาปริบๆ มองสีหน้าเสียอกเสียใจก่อนจะยิ้มแห้งๆ ด้วยไม่รู้จะตอบอย่างไร อีกอย่าง...เสียงโวยวายของหัวหน้าทำให้เธอปวดหัวมากขึ้น

“แล้วแบบนี้พี่จะมีหน้าไปพบคุณแม่ที่อุตสาห์ฝากฝังลูกสาวเอาไว้กับพี่ได้ยังไงกันซะเนี่ย ทำแบบนี้ พี่เจ็บปวดนะฮะ”

คิ้วบางขมวดเข้าหากัน ด้วยไม่เคยรู้เรื่องมาก่อนเลย นี่มารดาของเธอเพื่อแผ้วความหวังใยมาถึงที่นี่ จนทำคนอื่นเดือดร้อนไปด้วยหรือ แม้จะไม่พอใจ แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึก ขณะเฝ้าด้วยท่าทางปกติ

“แพมไม่ได้เป็นอะไรมากนักนะคะ แค่มึนใช้ ทานยาแล้วนอนพักเดียวเดี๋ยวก็หายแล้ว”

“จะดีหรือฮะ กลับไปนอนพักที่โรงแรมก่อนไหม พี่จะขอให้ทางพิพิธภัณฑ์ขับรถไปส่ง”

เขาเสนอ แต่คู่สนทนาลายหน้าปฏิเสธ

“แพมไหวละ พักอีกแป๊บเดียวก็ออกไปทำงานได้แล้ว จริงๆ ค่ะ”

“ฉันว่าแกกลับไปนอนพักเถอะ” ลิตาสรุป

“กลัมากนะฮะ เป็นไข้ไม่สบายขนาดนี้ยังจะบอกว่าไม่เป็นไร”

พริมาขมวดคิ้ว รอบๆ ตัวเพื่อนเหมือนมีไอประหลาดที่หน้าขลุ่ยยามโกรธดวงตาหยีเล็กลงเหมือนจะสังหารคนตรงหน้าได้อย่างเลือดเย็น และที่สำคัญ...หญิงสาวเห็นลึนจี่สองลูกบนศีรษะเพื่อนกำลังหัวเราะ และส่งยิ้มเยาะเย้ยอย่างชั่วร้ายมาให้

“แต่ฉัน...”

“เชื่อสิว่าจะแย่งชิงกว่าถ้าแกเกิดหน้ามืดแล้วหล่นลงไปบนจอหลามตอนเดินชมสถานที่ช่วงบ่าย คิดว่าจะมีนางเงือกว่ายเข้ามาช่วยงมหรือไงยะ”

นี่ไม่ใช่ข้อเสนอ แต่เป็นคำสั่ง...ที่น่ากลัว และต้องทำตาม ถ้าเธอเป็นลูกสุนัขหรือกระต่าย หูคงลู่ติดศีรษะไปแล้ว กระนั้น...คนแอบดื้อเงียบอย่างพริมาหรือจะยอมง่าย ๆ

“ไม่เอา ยังไม่กลับ” คนไม่สบายทำหน้ามึนจนแก้วพองยื่นออกมา มากกว่าเดิม แล้วสะบัดหน้าพริตจนคู่สนทนาแทบรำคาญใส่

แม้จะดูเป็นคนหัวอ่อน เหมือนเด็กไม่รู้จักโต และทำอะไรเกินตัว ไม่รู้จักคิด แต่บ๊วยจะไม่ยอมขึ้นมา ใครก็ห้ามหญิงสาวไม่อยู่ จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่คนที่จะยอมเสียเวลาไปกับการทู่เถียง ปะทะคารม แต่พริมาก็มีวิธีต่อต้านในแบบของเธอ และการอดอดไม่ยอมลงให้ใครง่ายๆ ก็ถือเป็นหนึ่งในวิธีนั้นด้วย

“จะรอที่นี่ จะกลับพร้อมทุกคน” คิ้วบางขมวดเข้าหากัน “ถ้าไม่ให้ฉันไปทำงาน ก็จ้ะรอที่นี่ จะไม่กลับก่อน เมื่อวานฉันก็หนีงานไปครั้งหนึ่งแล้ว ถ้าวันนี้ยังกลับก่อนอีก ฉันก็เห็นแก่ตัวเกินไป” คนป่วยยืนยันหนักแน่น แต่พอเห็นเพื่อนจะโต้แย้ง เธอก็หันหลังให้ และดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปงเอาไว้จนมิด

“ยายพริมา!” ลิตาฮึดฮัด สาบานเลยว่าถ้าลากแม่คนหัวดื้อนี้ไปทิ้งได้ หลอนคงทำไปแล้ว

เมื่อไม่มีที่พึ่งว่าจะตกลงกันได้ คนเป็นหัวหน้าจึงต้องรับหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้ทุกอย่างจบลงอย่างสวยงาม

“เอาละฮะๆ น้องๆ ที่น่ารักของพี่” เสียงที่ดังขึ้นไม่ต่างจากระดังพักยก

“พี่ว่าเราก้...ใช้เวลากันไปมากพอสมควรแล้ว พี่ขอเสนอให้ตัวเองและน้องหลิกกลับไปห้องประชุมเพื่อเริ่มต้นแผนงานที่ยังไม่ได้มีการพูดคุยอะไรกันเลย ส่วนน้องแพมคนน่ารักของพี่ ถ้าหนูอยากจะรอกกลับพร้อมกัน พี่ก็ไม่ขัดใจนะฮะ แต่ต้องสัญญาว่าจะนอนรออยู่ในห้องพยาบาลเงียบๆ ไม่ซุกชนออกไปทำอะไรเสี่ยงๆ ที่ไหน ถ้าวัวเห็นใจที่พี่รับผาหนุจากคุณแม่มาไว้ในอ้อมอกอ้อม ตกลงไหมฮะ” ลงพูดขนาดนั้นแล้วก็คงไม่มีน้องๆ คนไหนกล้าขัดได้หรอก

ลิตาพยักหน้าแทนคำตอบ ส่วนคนป่วยจอมดีรั้นซู้แว้วก็อ้อยเล็ๆ ออกมานอกผ้าห่มที่คลุมตัวไว้ นับเป็นสัญญาณที่ดี และนำทุกอย่างไปสู่ข้อยุติ หัวหน้าจึงหันกลับมาอ้อมหวานให้ชายหนุ่มเพียงคนเดียวในห้อง

ที่เอาแต่ยืนนิ่งไม่พูดไม่จา ก่อนจะหันมาด้านหลังลืตาเบาๆ ให้เดินออกไปด้วยกัน ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมทำตามอย่างเสียไม่ได้ และคาดโทษเพื่อนตัวดีที่ยังขดตัวเป็นก้อนอยู่บนเตียงไม่ยอมขยับ

พอได้ยินเสียงประตูปิดลง ใบหน้าชาวซิดก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจากที่กำบังซำๆ รอจนแน่ใจว่าเพื่อนจะไม่พรวดพราดกลับมาจึงขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ยกมือทาบอกและถอนหายใจยาวๆ อย่างโล่งอก นึกว่าเรื่องราวจะยืดเยื้อกว่านี้เสียอีก หญิงสาวคว้าแว่นข้างหมอนขึ้นมาสวม แต่พอได้สบตากับร่างสูงสง่าตรงปลายเตียงที่เธอลืมไปแล้วว่าเขาก็กอยู่ร่วมห้องด้วย ทั้งร่างก็นิ่งงันราวกับถูกแช่แข็งจับพลัน

ดวงตาสีเข้มล่ำลึกของเขาทำให้พริมาไม่กล้าขยับตัว เธอแค่ริมฝีปาก รู้สึกอึดอัดและทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาเฉยๆ แอบหวังให้เขาเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง แต่ภควัตก็ยังยืนกอดอกนิ่งๆ และมองมาชนิดไม่ละสายตา ใครเล่าจะรู้ว่าเขามองอะไร... ใบหน้าหวานรูปกลมไร้สีสัน ดวงตากลมโตใสซื่อที่กำลังระริกไวน้อยๆ จมูกเล็กๆ ที่รับกับริมฝีปากอímกระจุ่มกระจุ่มหรือว่าเรือนผมหยักศกตกต่ำที่สยายอยู่เต็มแผ่นหลังนี้

โชคดีที่ชายหนุ่มทำเช่นนั้นอีกไม่นานนัก ลักพักเขาก็ขยับตัว เดินไปที่อ่างล้างมือพร้อมก้มกับคลายความอึดอัดทั้งหลายให้หมดไปด้วย...แต่เมื่อเห็นเขาดึงแขนเสื้อที่พับไว้ถึงข้อศอกขึ้นอีกนิด และเปิดน้ำล้างแผล อันเกิดจากฟันของเธอล้วนๆ แบบจะจะ อาการเหล่านั้นก็กลับคืนมา

ทุกการกระทำเป็นไปอย่างซำๆ ไม่รีบร้อน พริมาองเขาใช้ล่ำลือบุบแอลกอฮอล์ขับแผลด้วยอาการสงบนิ่ง มือใหญ่ค่อยๆ หมุนเปิดฝาขวดอย่างใจเย็นและพิถีพิถัน ทุกท่วงท่าช่างสง่างาม ตรึงสายตาของคนมองเอาไว้ได้โดยไม่ต้องทำอะไรมากมาย ที่สำคัญคือ...เธอไม่กล้าเอ่ยแทรก ราวกับกลัวว่าถ้าพูดอะไรออกไปภาพตรงหน้าจะพลันสลายและจางหายไป กระนั้นคนที่โดนจ้องมองอยู่ตลอดเวลาไม่รู้จะรู้สึกอย่างไร ภาควัตเปะปลาสเตอร์ยาวลงบนแผล โยนเศษขยะลงในถัง และหันกลับมาแลกลายตากับ

คนบนเตียงอีกครั้ง

“ชะ...ขอ...” ริมฝีปากที่ถูกทำให้แข็งทื่อเหมือนๆ กับร่างกายส่วนอื่นๆ พยายามจะขยับเอ่ย ปริมาผืนยืมและตั้งใจจะเอ่ยออกไปให้จบประโยค ทว่า...

ใบหน้าที่เราสีสันทกลับแดงแจ๋จนแทบระเบิด จะไม่ให้มันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ในเมื่อท้องของเธอดันร้องออกมาผิตจังหะ หนาซ้ายังดงลั่น อยู่ภายในห้องที่เงียบเชียบแบบนี้อีก ริมฝีปากที่เม้มเข้าหากันอยู่แล้วยิ่งเม้มแน่นขึ้นไปอีกจนเป็นเส้นตรง หญิงสาวก้มหน้าจูดหนีอายแต่ต้องชะงักเมื่ออีกฝ่ายยื่นแก้วกระดาษใบเล็กๆ มาตรงหน้า

“ดื่มสิ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกที่ผมได้ยินเสียงท้องคุณร้อง น้ำหวานจะช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้น”

หญิงสาวงง ทำตาปริบๆ ขณะยื่นมือออกไปรับซ้าๆ รู้สึกโหวงในช่องท้องนิดๆ ยามได้ยู่ใกล้ ไม่ได้กลัวเขาล่วงเกิน แต่พออยู่กันตามลำพัง เหตุการณ์วันนั้นก็กลับเข้ามาทำให้อายซ้าซาก และยิ่งเร่งสีเลือดให้แผ่วชานไปทั่วใบหน้าขาวๆ ปริมาแอบหยิกขาตัวเองใต้ผ้าห่ม เตือนตัวเองว่าระหว่างเธอกับเขามันก็แค่ความสัมพันธ์แบบ One Night Stand นะอย่าลืมสิ!!

“ขอบคุณนะคะ...ที่ช่วยฉันไว้ แล้วก็ขอโทษ...ที่กีดแซนคุณจนเป็นแผลแบบนี้” เจ้าของเสียงเอ่ยแผ่วเบา และก้มมองผ่านบัตกอยู่ตลอดเวลา ไม่กล้ามองด้วยซ้ำว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกลับมา

“คุณทานยาลดไข้ครั้งสุดท้ายไปกี่ชั่วโมงแล้วครับ” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างสุภาพ และเป็นปกติมากที่สุด มีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นละที่บ้าบอ ฟุ้งชานอยู่คนเดียว

“ครั้งสุดท้ายหรือ...” คนถูกถามทวนคำพูดแล้วเหลือบมองเพดาน ขณะกี่ยอน “เมื่อเช้าไม่ได้กิน ไม่มีเวลากินข้าวเช้า...เมื่อคืนก็ไม่ได้กิน เพราะกลัวกินยาช้อน...แล้วก็ไม่ได้กินข้าวเย็น เพราะฉะนั้นเมื่อสุดท้าย”

พริมาโล่นับนิ้วซ้ำๆ จนเมื่อแน่ใจก็เงยขึ้นมาพร้อมกับยิ้มแห้งๆ จนปัญญาด้วยไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไร

“ฉัน...ยังไม่ได้กิน...” พุดไปแล้วก็รีบปิดปาก หุบยิ้ม เมื่อชายหนุ่ม ตวัดดวงตาคมดุมองกลับมา รวากับตำหนิเล็กน้อยที่ไม่รู้จักดูแลตัวเอง อย่งไรอย่างนั้น และเมื่อไม่รู้จะหลบสายตาวอย่งไร จึงยกแก้วในมือขึ้น ชดชของเหลวภายในแก้วก่อให้เกิดเรื่องราว ซึ่งก็ทำให้รู้สึกสดชื่นขึ้นจริงๆ

“ผมจะสั่งอาหารมาให้ะครับ คุณจะได้ทานยาลดไข้ได้” พุดพลาง ล้วงหยิบโทรศัพท์ของตนออกมาจากกระเป๋ากางเกง แจ้งความประสงค์ กับแม่บ้านประจำที่คุ้นเคย ก่อนจะตัดสาย

ใบหน้าหล่อเหลาดูดีหันกลับมา เครื่องหน้าที่เห็นคงต้องบอกว่า ยังหาที่ตำหนิใดๆ ไม่เจอ

ภควัตเดินกลับมาและย่อตัวลงนั่งบนเตียงถัดไปใต้ผู้ป่วยจับจอง “ขออนุญาตถาม” น้ำเสียงจริงจังดังขึ้นอย่างไม่มีรีรอและไม่ลังเล กลับเป็นคนตอบเสียอีกที่จู้ๆ ก็รู้สึกว่ารวยกาครอบตัวเครื่องเครียด ขึ้นมาเฉยๆ “คุณไม่สบายมาทีวันแล้ว”

“คะ”

“ผมหมายถึง เป็นไข้มาทีวันแล้ว” เมื่อเห็นอีกฝ่ายเอียงศีรษะ ทำหน้าฉงน เขาจึงขยายความให้

“เมื่อวานคะ ทำไมหรือคะ” คิ้วบางเล็กขึ้นเล็กน้อย แต่เขาก็กลับ เงียบเสียงลง

ภควัตจ้องตาและการแสดงออกที่ไร้เดียงสาจริงๆ ไม่นานก็ถอน หายใจ แล้วจึงถามต่อ

“คุณโอเคใช่ไหม” คนพุดยังคงไม่มีการเกริ่นถึงหัวเรื่องก่อนหน้า หรืออธิบายเพิ่มเติมอีกเช่นเคย

“คะ...คะ ฉันคิดว่าโอเค” หญิงสาวพยักหน้า ริมฝีปากอ้อมคลี้อย น้อยๆ “เดี๋ยวรีบกลับห้องไปกินยา พรุ่งนี้ก็คงหายแล้ว ฉันเป็นพวก

หัวแข็ง ไม่เป็นไรง่าย ๆ หรือคะ”

“เปล่า” ชายหนุ่มปฏิเสธ “ผมหมายถึง...”

เขาหยุดครู่หนึ่ง เหมือนลังเล ไม่ก็กำลังระอา รำคาญ หรืออะไรสักอย่างกับคำตอบของเธอ ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติ “มันอีกเสบมากไหม”

ภควัตเอ่ยถามอย่างตรงไปตรงมา แต่เมื่อพบกับสายตาว่างเปล่า ไม่รู้เรื่องราวชวนหงุดหงิดจากอีกฝ่าย ก็เข้าใจว่าเขาต้องอธิบาย

“เอาเป็นว่าผมขอโทษก็แล้วกัน”

“คะ”

ให้ตายเถอะ...เจ้าของดวงตาคมคายจะสบตอกม้างๆ เขาพ่นลมหายใจแรงๆ ก่อนจะขยายความต่ออย่างไม่รีรอ หรือไม่ก็อยากให้การสนทนาจบๆ ไป

“ถ้าผมรู้ว่าเมื่อคืนก่อนเป็นครั้งแรกของคุณ ผมจะอ่อนโยนกว่านี้” พริมาเกือบพ่นน้ำหวานในปากออกมา สำลักโອจนแทบคอ ใบหน้าแดงก่ำโดยไม่ต้องเดาสาเหตุ ทำตาโตพร้อมกัดริมฝีปากแรงๆ ไม่รู้จะอายหรือจะโกรธดี บางครั้งคนเราก็ไม่จำเป็นต้องพูดทุกอย่างตามที่คิดก็ได้... รู้ดีเหลือเกินนะ หญิงสาวอดค่อนข้างใจไม่ได้ที่เขาทำให้ความสงบที่เธอรวบรวมได้ด้วยกลีบปากพังทลายลงอีกครั้งหนึ่ง เธอรีบดื่มน้ำเปล่าที่เขาส่งให้แบบรวดเร็วหมด และพยายามตั้งสติ ไม่คิดฟุ้งซ่านขณะหลบสายตา

“จัน...จันว่ามันคงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ สาเหตุก็อาจจะ...มาจากอย่างอื่น...ก็ได้”

แล้วทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบงัน จนได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มนาฬิกา ห้องแคบๆ อบอุ่นไปด้วยความกระอักกระอ่วนอันไม่พึงปรารถนาสำหรับภควัต ชายหนุ่มยังคงนิ่งเป็นปกติและสงบได้ทุกสถานการณ์ ทว่าพริมากลับคิดเตลิดเปิดเปิงไปไกล เมื่อไม่สามารถทำให้

จิตใจที่ว่าอุ่นสงบลงได้เธอจึงหันมารื้อค้นกระเป๋าตัวเอง ความหยาลดใช้ที่ป้ามักจะยื่นคະยอให้พกติดตัวไว้เสมอออกมาเตรียมพร้อมไว้ และเพียงต้องการหาอะไรทำก่อนจะสติแตกไปจริงๆ แต่ก็ไม่วายชุ่มชุ่มจมนเทข้าวของข้างในออกมาเกือบหมด

“อะ...ขอโทษค่ะ” ปริมาลนลานบอกเมื่อทำให้ผู้ร่วมห้องเดือดร้อน ชายหนุ่มย่อตัวลงเก็บของทั้งหมดส่งให้ เธอรับมาแล้วจัดแจงใส่คืนกลับไปในกระเป๋า แต่แล้วก็ชะงัก ตกใจจนทำอะไรไม่ถูกนอกจากส่งเสียงประหลาดในลำคอเหมือนลูกสุนัขขามครางออดอ้อน เมื่อเห็นว่าของชิ้นสุดท้ายในมือของเขาเป็นอะไร

ตายแล้ว!! ดวงตาโตเบิกค้างจับจ้องอยู่ที่กล่องยาคุมกำเนิดฉุกเฉินตรงหน้า ต่อย่างลมฟ้าอากาศ และยิ่งร้องไม่เป็นภาษาเมื่อเห็นคนที่ขมวดคิ้วมุ่นชักมือกลับด้วยความสงสัย และตั้งท่าจะแกะออกดูของข้างใน

“อ๊ะ...อ๊ะ...” หญิงสาวโบกมือไปมาในอากาศเป็นสัญญาณห้าม แต่พออีกฝ่ายส่งสายตาดูๆ มาให้เธอก็ทำอะไรไม่ได้

“รู้จักป้องกันดีนี่” ภควัตเอ่ยเสียงเรียบราวกับเป็นปกติสำหรับเขาก่อนพับฉลากยาเก็บลงกล่องและส่งคืนเจ้าของ ไม่ได้สนใจแผนยาที่มีร่องรอยถูกแกะไปแล้วแม้ดหนึ่ง

อย่าทำเหมือนมันเป็นวิตามินซีนะ! หญิงสาวต่อว่าอีกฝ่ายทางสายตา ก่อนจะรีบเก็บเข้ากระเป๋า และอดไม่ได้จริงๆ ที่จะไม่ต่อปากต่อคำกลับไป

“แน่นอนสิคะ ก็ฉันไม่รู้ว่าคุณได้ป้องกันหรือเปล่า” ประชดเข้าใจและหันหน้าหนี ทว่าในใจกลับเต้นระทึก รอลุ้นว่าเขาจะโต้ตอบอะไรกลับมา หญิงสาวกำลังคาดหวัง ซึ่งก็รู้ว่ามันบ้าชะมัด ทว่าขณะที่เธอกำลังฝึปากรอฟังอย่างตั้งใจ จนแล้วจนรอดเสียงที่อยากได้ยินก็ไม่ดังขึ้นเสียที

ปริมาค่อยๆ หันกลับมา เธอเห็นชายหนุ่มตรงหน้ายังคงยืนนิ่งไม่ไหวติง ทว่านัยน์ตากลับฉายแววว่าอุ่น ไม่นั่นคง และ...สับสน

หญิงสาวกลืนน้ำลายขณะลอบสังเกตอีกฝ่ายเงียบๆ แต่ยิ่งปล่อยให้เวลาผ่านไป กระแสกดดันที่ไม่รู้ว่ามาจากไหนก็ยิ่งพุ่งตรงเข้ามาจู่โจม

“ดอกเตอร์รักว่ะคะ...” เธอลองเรียก แต่เจ้าของร่างสูงส่งาก็ยังไม่ยอมขยับ “คนระดับคุณ...ไม่มีทางพลาดหรอก ไซ้ไหมคะ”

สีหน้าของหญิงสาวเริ่มเปลี่ยนไปที่ละน้อย มือบนตักกำแน่นอย่างลึ้มตัว เธอกลืนน้ำลายอย่างขยาดอีกครั้ง เมื่อเห็นชายหนุ่มมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาโดยจับพลัน เขายังไม่ยอมเอ่ยคำใดๆ เวลาผ่านไปนานมากจนคนที่รอฟังด้วยใจจดจ่อเริ่มหายใจไม่ออก ท้องไส้ปั่นป่วน แม้ว่าเขาจะไม่มีที่ท่ากระวนกระวายใดๆ แต่ดวงตาคมกล้าไม่ได้บอกเช่นนั้นอย่างนะ...อย่ามาตกใจหรือล่งเลกับเรื่องนี้นะ!

พริมาภานา และแนนอน...ว่ามันได้ผลตรงกันข้ามเสมอ

ตัวอย่าง

ท่ามกลางทะเล ก้องฟ้า และสายลม ความรักของหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังเริ่มขึ้น...

เพราะความเมาทำให้ **พริมา** เสียความบริสุทธิ์ให้ **ภควัต**
ในคืนงานบวชที่เกาะไข่มุก
เขายินดีรับผิดชอบ แต่ก็แค่ทำในสิ่งที่ 'ถูกต้อง' หาใช่สีเนหา
การต้องอยู่กับคนที่ยึดกฎเกณฑ์เป็นสรณะทำให้หญิงสาวแสนจะอึดอัด
ทว่าแม้จะปะทะคารมกันบ่อยครั้ง แต่เธอก็แอบมีใจให้เขา
แล้วพริมาต้องทำเช่นไร...จึงจะหลีกหนีจากที่ภควัตสร้างไว้
และเข้าถึงหัวใจที่แท้จริงของเขาได้

สถาพรบุ๊คส์

'เกาะรัก' เป็นปรากฏการณ์ครั้งใหม่ของนวนิยายโรมานซ์ 4 เรื่อง 4 รส ทะเลหาวม นิยายรักสองเรา ทะเลกามเทพ และ
กติกาคหัวใจ โดยนักเขียนมากฝีมือ bigger พิมพ์พลอย อักนิ และ น้ำเพชร มาร่วมกันถ่ายทอดเรื่องราวของหนุ่มสาว 4 คู่
ที่ได้มาพบกันและต้องเจอกับเรื่องราวทั้งดีและร้าย ในช่วงเวลานั้นพวกเขาต่างค้นพบว่ายังมีอีกคนที่อยู่เคียงข้าง...คอยดูแลห่วงใย
จนบวันที่ยาวข้ามอุปสรรคไปได้ คนที่อยู่เคียงข้างก็เข้ามาอยู่ในหัวใจ

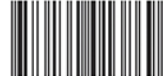
24

สาระ: ศกษา สุขใจ
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-1386-9

9 786160 013869

ราคา 310 บาท